

เจ็ดนักแสดงละครเวทีกับบทละครลงฆาตกรรม

ある閉ざされた 雪の山荘で

ฆาตกรรมปิดตาย
บนภูเขาหิมะ

อิงานชิโนะ เคโงะ เขียน
สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์ แป๋

ฆาตกรรมปิดตายบนภูเขามะ ある閉ざされた雪の山荘で

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

อิงฮิโนะ เคโงะ เกียน
สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์ แปล

ขาดกรรมปิดตายบนภูเขาหิมะ

ある閉ざされた雪の山荘で

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน

สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์ แปล

Aru tozasareta yuki no sansou de

© 1996 Keigo Higashino All rights reserved.

First published in Japan in 1996 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2566

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไดฟูกุ บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0480-2

อิงาชิโนะ, เคโงะ.

ขาดกรรมปิดตายบนภูเขา.- กรุงเทพฯ : ไดฟูกุ บ็อค ไทม์, 2566.

240 หน้า

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0480-2

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปก

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

สุภาวดี ทะยะ

บุษรา เรื่องไทย, ปิยวัฒน์ หงส์พนัส

จิ่ง เสนารักษ์

ยุพา แจ่มสุข

บุญญา ขววงศ์

อัคคณัฐ ชุ่มนุ่ม

มนัญญา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กทม. 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621, 0 2415 6507

จากใจสำนักพิมพ์

ขอเชื้อเชิญทุกท่านเดินทางสู่เวทีการล่อลวง และตบตา นี่คือ “ฆาตกรรมปิดตายบนภูเขาหิมะ”

พายุแห่งความรวดเร็วพัดพาคำเชิญมายังนักแสดงละครเวที ทั้งเจ็ด ให้มาพำนักรั้วเกสต์เฮาส์ที่ตั้งตระหง่านกลางหุบเขา แม้ภายนอกจะดู เยียบเย็นแต่ภายในกลับร้อนระอุ พวกเขาทั้งหมดหาว่าไม่ว่าคำคืนต่อจากนี้ บทละครจะถูกแจกจ่ายให้นักแสดง และปลายทางคือความตาย มิตรภาพ ความฝัน กลั่นแกล้ง เจ็บร้อน แอบรักและหักหลัง ใครคือฆาตกร ละครเวที แห่งนี้มีครบรสชาติ แต่มันคือเรื่องจริงหรือการแสดงกันเล่า

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นภูมิใจเสนอ “ฆาตกรรมปิดตายบนภูเขาหิมะ” หนึ่งในผลงานเรื่องยาวชิ้นเอกสุดคลาสสิกของฮิงาชิโนะ เคโงะ เผยแพร่ ตั้งแต่ปี ค.ศ.1996 หนึ่งในพล็อตลวงล่อที่ชวนความหลอกลวงชั้นเลิศ นักเขียนเล่าเรื่องด้วยรูปแบบบทละครซ่อนนัยกับตอนจบสุดเซอร์ไพรส์ ที่กำลังรอพบผู้อ่านทุกคน!?

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

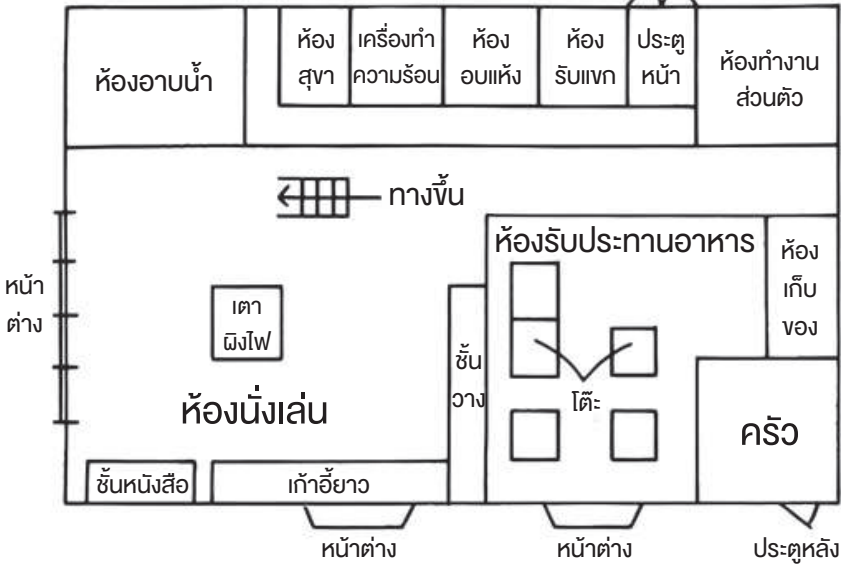
นิยายสืบสวนเรื่องยาวเล่มนี้เป็นอีกหนึ่งเรื่องทีอ่านสนุกชวนติดตามผลงานจาก ฮิงาชิโนะ เคโงะ พล็อตเรื่องดำเนินไปอย่างน่าสนใจ ที่ให้วัยรุ่นหนุ่มสาวจำนวนเจ็ดคนซึ่งผ่านการคัดเลือกอดิชั่นเป็นนักแสดงละครเวทีมารวมตัวกัน ณ เกสต์เฮาส์บนภูเขาแห่งหนึ่ง ทั้งเจ็ดคนต้องจินตนาการว่าตัวเองติดอยู่ในกระท่อมหิมะกลางป่าลึก ขาดการติดต่อจากโลกภายนอก เหตุการณ์ทั้งหมดดูเหมือนถูกจัดฉากขึ้นเพื่อเตรียมการสำหรับละครเรื่องใหม่ แต่แล้วเหมือนจะไม่ใช่! แต่ละคนเพื่อนที่มาด้วยกันตายไปที่ละคน! มันเป็นละครหรือเรื่องจริงกันแน่!? ฮิงาชิโนะ เคโงะ ผูกปมได้อย่างซับซ้อนชวนค้นหาเหมือนเช่นเคย ผู้อ่านที่เป็นวัยรุ่นน่าจะชอบเรื่องนี้ เพราะนิยายเล่มนี้มีครบทุกรสทั้งความรักระหว่างหนุ่มสาว ความทะเยอทะยานใฝ่ฝันที่จะได้ทำงานในอาชีพสาขาที่ตัวเองรัก มิตรภาพระหว่างเพื่อนที่กลับกลายเป็นเหมือนการโดนกลั่นแกล้งและหักหลัง นำไปสู่ความคิดชั่ววูบที่ทำให้ชีวิตตัวเองต้องพังทลายลง

หากอ่านแล้วคุณต้องเสียน้ำตาให้กับตัวละครตัวไหน หรือคับแค้นใจแทนตัวละครตัวไหนจนต้องบีบมือตัวเองแน่น ขอให้รู้ว่าคุณไม่ใช่คนเดียวที่รู้สึกอย่างนั้นแน่นอน

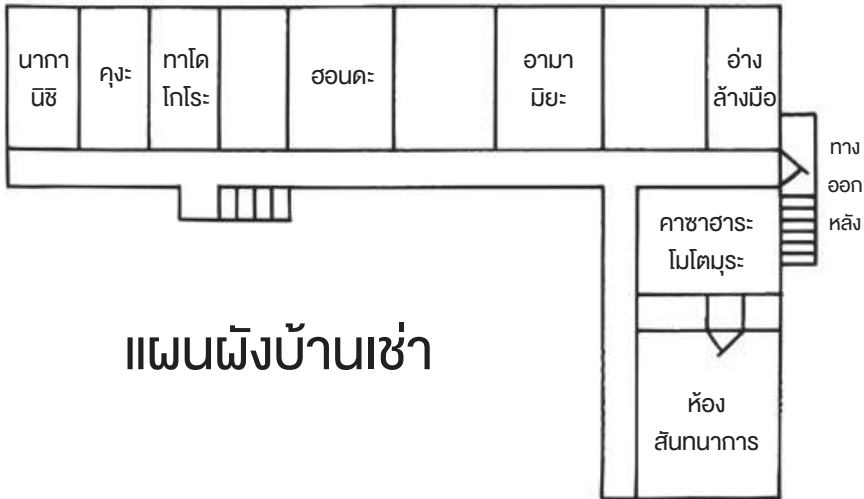
สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์

ฆาตกรรมปิดตายบนภูเขาหิมะ

1F

2F

แผนผังบ้านเช่า

วันที่หนึ่ง

1

- ห้องนั่งเล่นในเกสต์เฮาส์ “สี่ฤดู”

โอดะ ซินอิจิ ปรับคุณหมิเตาผิงไฟขนาดใหญ่ที่อยู่ในห้องให้อุ่นขึ้น ขณะเอามืออังไฟก็กวาดตาสำรวจดูรอบๆ ห้องไปด้วยว่ายังมีอะไรขาดตกบกพร่องอีกไหม ตอนนี้อย่ายสองโมงแล้ว ถ้าไม่ติดปัญหาอะไรแขกที่นัดไว้น่าจะมาถึงเร็วๆ นี้

เขาพยักหน้า จากนั้นจึงเดินจากเตาผิงไฟไปหย่อนก้นนั่งบนม้านั่งยาวมุมห้อง พลองจุดบุหรี่สูบพร้อมกับกระดิกเท้าซ้ายระยะร่ว เป็นนิสัยที่ทำเวลารออะไรสักอย่าง แต่แล้วก็ตีหน้าชาตัวเองเบาๆ หนึ่งในที่เหมือนนี้นักขึ้นได้ว่ากิริยาเช่นนี้ไม่สุภาพ

ขณะกำลังจะจุดบุหรี่ี่สอง ก็มีเสียงอะอะเซ็งแซ่ดังขึ้นที่หน้าประตู

“สวัสดิ์ค่ะ”

มีเสียงหญิงสาวตะโกนทัก ตามด้วยเสียงทักทายแบบเดียวกันของทั้งชายและหญิง โอตะ ชินอิจิเก็บบุหรี่ยี่สิบห้าซองในปากเข้าซอง แล้วเดินลัดห้องนั่งเล่นตรงไปที่ประตูด้านหน้า

“ยินดีต้อนรับครับ” เขาส่งเสียงทักทายบรรดาแขกที่เพิ่งมาถึง

“สวัสดิ์ค่ะ คุณโอตะใช้ไหมคะ”

“หนาวแย่เลยใช้ไหมครับเนี่ย เชิญครับ เข้ามาทันก่อน”

โอตะ ชินอิจิเชิญแขกทุกคนเข้ามาในห้องนั่งเล่น ทั้งหมดมีเจ็ดคน เป็นชายสี่คน และหญิงสามคน ทุกคนอยู่ในวัยยี่สิบปีกลางๆ

“โห อุ่นจังเลย”

“จริงด้วย ค่อยยังชั่ว เดือนเมษายนแล้วแท้ๆ ยังหนาวจนตัวแข็งที่ออกไปหมด ให้ตายสิ”

แขกวัยรุ่นทั้งหมดตรงรี่ไปออกันรอบเตาผิงจนแทบลืมความเกรงใจ

“เอ่อ คนไหนชื่อคาซาฮาระ อัสึโกะเหรอครับ”

โอตะ ชินอิจิถามขณะคุบันทึก หนึ่งในนั้นยกมือขึ้น “ฉันเองค่ะ”

“โอเคครับ แล้วคุณโมโตมูระ ยูริเอะล่ะครับ”

คะ มีเสียงอีกคนหนึ่งขานตอบ เจ้าของเกสต์เฮาส์พยักหน้าแล้วขานต่อ เขาเช็กชื่อเทียบกับรายชื่อแขกที่จดไว้ในบันทึกด้วยการขานชื่อทั้งเจ็ดคน ทุกคนขานตอบจนครบ

“โอเคครับ คนที่มาติดตามนี้ไม่มีการเปลี่ยนแปลงนะคะครับ ถ้าอย่างนั้นผมจะขออธิบายวิธีการใช้เกสต์เฮาส์แห่งนี้ แต่จริงๆ ก็ไม่มีอะไรยุ่งยากก่อนอื่น ห้องอาหารอยู่ทางนั้นครับ”

เขาชี้ไปยังบริเวณที่ยกพื้นสูงขึ้นหนึ่งชั้นถัดจากห้องนั่งเล่น “ครัวอยู่ด้านในนั้น ใครจะเป็นคนทำอาหารเหรอครับ”

ทุกคนมองหน้ากันเล็กน้อยเหมือนโดนผีหลอก เมื่อได้ยินคำถามของเขา

“เอ่อ...พวกเราต้องทำอาหารกันเองหรอคะ” คาซาฮาระ อัดสึโกะ เป็นตัวแทนเอย์ตามขึ้น คราวนี้โอดะ ซินอิจิเป็นฝ่ายแสดงท่าทางตกอกตกใจบ้าง

“อาหารอะไรหรอครับ”

“ไม่ใช่ว่าทางคุณเป็นคนเตรียมอาหารให้พวกเราหรอคะ”

“เอ๊ะ ผมไม่เห็นทราบเรื่องนั้นเลย”

บรรดาแขกที่มาพักต่างหน้าวิงวอนเมื่อได้ยินคำตอบ

“เอ่อ ผู้กำกับโทโกยังไม่ว่างอีกหรอครับ” อามามิยะ เคียวสุเกะ ชายร่างสูงเอย์ตามขึ้น

โอดะ ซินอิจิขมวดคิ้วหันหน้าไปทางเจ้าของคำถาม

“คุณโทโกไม่มาหรอครับ”

“อ้าว ทำไมล่ะ”

“ทำไมหรอครับ ก็เป็นไปตามที่แจ้งมาตั้งแต่แรกนี่ครับ มีแต่พวกคุณเท่านั้นที่จะมาพักที่นี่”

เอ๊ะ เสียงทุกคนดังเอ็ดอึงขึ้นมา

“ได้คุยอะไรกับผู้กำกับไปบ้างหรอคะ” คาซาฮาระ อัดสึโกะถาม ด้วยน้ำเสียงขุ่นเคือง คิวงามคูนันเล็กสูงขึ้นเล็กน้อย

“ก็ไม่ได้คุยอะไรมาครับ คุณโทโกบอกแค่ว่าขอเช่าเกสต์เฮาส์ทั้งหมดสัปดาห์ โดยเรื่องอาหารและงานจิปาตะทั้งหมดจะดูแลกันเอง ไม่ต้องให้พนักงานหรือเจ้าของบ้านอยู่เป็นเพื่อนคอยดูแล แต่ผมก็ไม่ได้ฟังคำสั่งนี้จากคุณโทโกโดยตรงหรอคะครับ เรื่องทั้งหมดผ่านคนกลางนะ”

“แปลว่าตั้งแต่วันนี้ไป จะมีแต่พวกเราที่ถูกทิ้งให้อยู่ที่นี้ตั้งสัปดาห์เลยหรอ”

คนที่พูดขวานผ่าซากแบบนี้ออกมาพร้อมกับทำหน้าตาบึ้งตึงคือ ฮอนดะ ยูอิจิ

“ถูกต้องครับ” โอดะตอบ

“นี่มันเรื่องอะไรกัน ผู้กำกับเขาคิดอะไรอยู่กันแน่เนี่ย”

อามามิยะ เคียวสุเกะ กอดอก

“ไหนๆ เรื่องก็เป็นแบบนี้แล้ว ผมอยากทราบพวกคุณทุกคนช่วยฟังผมอธิบายวิธีการใช้ห้องครัว ห้องอาบน้ำ แล้วก็เครื่องทำน้ำร้อนหน่อยนะครับ”

โอดะพูดตัดบท กลุ่มวัยรุ่นยังคงนิ่งเงียบ สีหน้าไม่คลายความสงสัย

“เข้าใจแล้วค่ะ ถ้าอย่างนั้นช่วยอธิบายให้พวกเราฟังทีนะคะ”

คาซาฮาระ อัตสึโกะพูดโผล่ออกมาแล้วหันไปหาเพื่อนๆ

“เปลืองสมองคิดเปล่าๆ ถ้ามันชักช้าจะเป็นการรบกวนคุณโอดะนะ”

ไม่มีใครโต้แย้งคำพูดของเธอ

“ถ้าอย่างนั้นผมขออธิบายโดยเริ่มจากห้องครัวนะครับ ท่าทางพวกคุณยังไม่ได้แบ่งหน้าที่กันว่าใครจะทำอะไร งั้นรบกวนทุกคนช่วยตามผมมาเลยละกันครับ”

โอดะก้าวเท้าออกเดิน กลุ่มคนหนุ่มสาวทั้งเจ็ดจึงเคลื่อนขบวนพากันเดินตามหลังไป

หลังจากนั้นประมาณสามสิบนาที ทุกคนก็กลับมาที่ห้องนั่งเล่นอีกครั้ง เมื่ออธิบายวิธีใช้เตาผิงไฟที่อยู่ในห้องนี้เสร็จแล้ว โอดะมองหน้าทุกคนในที่นั้นแล้วเผยยิ้ม

“ผมอธิบายเรียบร้อยแล้ว มีคำถามอะไรไหมครับ”

“ห้องของพวกเราอยู่ที่ไหนคะ” โมโตมุระ ยูริอะถามขึ้น โอดะตบมือขนาดใหญ่

“ผมลืมบอกไปเลย ห้องพักอยู่ชั้นสองครับ มีห้องเตียงเดี่ยวสี่ห้อง ห้องเตียงคู่ห้าห้อง เลือกรับตามใจชอบได้เลย ผมวางกุญแจไว้ในแต่ละห้องแล้ว นอกจากนี้ยังมีห้องสันทนาการด้วยนะครับ เทียบใช้ได้เลย”

“มีบิลเลียดไหมครับ”

ทาโดโกโระ โยชิโอะทำท่าทำไม้ควงแทงลูกบิลเลียดตามขึ้น

“มีครับ”

“ไม่ได้ละ เสียงเล่นบิลเลียดหนักจนหูจะตาย”

คาซาฮาระ อัตสึโกะพูดสวนกลับทันควัน ทาโดโกโระ โยชิโอะเมื่อนำหน้าอย่างไม่สบอารมณ์ โอดะรีบพูดเพื่อช่วยคลี่คลายสถานการณ์

“ผมว่าน่าจะเล่นได้ครับ ห้องสันทนาการทำเป็นห้องเก็บเสียงเอาไว้ครับ ถึงจะไม่ได้เอาไว้เก็บเสียงบิลเลียดแต่เป็นเสียงเปียโนก็เถอะ”

“อู๊ย มีเปียโนด้วยหรอคะ ว้าวเลย”

นากานิชิ ทาคาโกะประสานมือแนบบอกด้วยความดีใจ

“มีคำถามอื่นอีกไหมครับ” โอดะถามพลางมองทุกคน หนุ่มสาวทั้งเจ็ดคนส่ายหน้าพร้อมกัน

“ฉันขอตัวก่อนนะครับ ถ้ามีอะไรโทรศัพท์หาผมได้ บ้านผมขั้บรถจากที่นี่ไปใช้เวลาแค่ประมาณสิบนาทีก็ถึง เบอร์โทร.ติดอยู่ข้างๆ โทรศัพท์นะครับ”

พอล่าวจบ เจ้าของเกสต์เฮาส์ก็เดินไปหยิบกระเป๋าเป้ที่วางไว้ตรงมุมห้องนั่งเล่น “ตามสบายเลยนะครับ แค่วางพื้นไฟหน่อยก็พอ”

บรรดาหนุ่มสาวกล่าวขอบคุณและเดินไปส่งเขา แต่ทุกคนสีหน้าไม่แจ่มใสเอาเสียเลย

เมื่อโอดะไปแล้ว ทั้งเจ็ดคนจึงค่อยคลายความตึงเครียดลง

“นี่มันเรื่องอะไรกันเนี่ย ผู้กำกับตั้งใจจะให้พวกเราทำอะไร” อามามิยะเคียวสุเกะ ที่ยืนอยู่กลางห้องนั่งเล่นกล่าวขึ้นมา

“คงไม่ใช่ว่าจะให้เรียนรู้เรื่องทีมเวิร์กผ่านการใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันเป็นกลุ่มหรอกนะ” ทาโดโกโระ โยชิโอะได้ยืนแบบนั้นก็โพล่งออกมา

“ไม่ใช่มาเข้าค่ายโรงเรียนของเด็กประถมสักหน่อย”

“ฉันไม่คิดว่าผู้กำกับโทโกจะคิดอะไรแบบเด็กๆ ทำนองนั้นหรอก น่าจะมีเหตุผลอะไรบางอย่างมากกว่า” คาซาฮาระ อັตสึโกะทำเอว แล้วกวาดตามองไปรอบๆ อาคาร

“นี่ ขอขึ้นไปชั้นบนได้ไหม ฉันอยากเปลี่ยนชุดจะแยกอยู่แล้ว” ขณะที่ทุกคนกำลังใช้ความคิดอย่างหนักหน่วง นากานิชิ ทาคาโกะกลับพูดขึ้นมาอย่างไม่สนใจใยดี คาซาฮาระ อັตสึโกะขมวดคิ้วมุ่น

“ก็ได้อยู่หรอก แต่เรายังไม่ได้แบ่งห้องกันเลย”

“มีทั้งหมดเก้าห้อง เลือกห้องตามใจชอบกันไปเลยก็ได้นี่ ของฉันขอเป็นห้องเตียงเดี่ยวนะ”

ว่าแล้วนากานิชิ ทาคาโกะก็แบกกระเป๋าหูลุส วิดตองใบใหญ่ ก้าวขึ้นบันไดที่อยู่ข้างห้องนั่งเล่นไป จากนั้นเปิดประตูห้องริมสุดออกและตะโกนเสียงดังลงมาด้านล่างว่า “ห้องพักรวยน่าอยู่มากเลย ทุกคนขึ้นมามากสิ”

“งั้นเดี๋ยวฉันขึ้นไปลองสองดูบ้างสิ ยูริเอะไม่ไปด้วยกันหรือ”

เพราะทาโดโกะระ โยชิโอะชวน โมโตมูระ ยูริเอะจึงเดินขึ้นบันไดไปอย่างเสียไม่ได้

อามามิยะ เคียวสุเกะและฮอนดะ ยูอิจิเดินตามไปด้วย

คาซาฮาระ อັตสึโกะกำลังจะก้าวเท้าขึ้นบันไดตามพวกเขาไป แต่นึกขึ้นได้ว่าตรงนั้นยังมีเพื่อนอีกคน จึงหันกลับมาถาม

“ทำอะไรอยู่ล่ะ”

คนที่ยืนยืนอยู่คือ คุงะ คาสึยุกิ เขายืนกอดดอกหันหน้าไปทางชั้นวางหนังสือที่อยู่บนผนังห้อง

“อย่างที่เห็น ผมกำลังดูหนังสืออยู่ครับ” เขาตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“มีหนังสือเล่มไหนน่าสนใจ”

“ไม่รู้ว่าน่าสนหรือเปล่า แต่ผมว่ามันมีหนังสือแปลกๆ วางอยู่แบบ
พิลึกไม่ใช่เล่นเลย”

“...หมายความว่ายังไง” คาซาฮาระ อัสึโกะเดินเข้าไปใกล้เขา
คุงะ คาสึยุกิที่ยังยืนกอดอก ยืนค้างขึ้นไปที่ยื่นบนสุดของชั้นวางหนังสือ

“คุณนั่นสิครับ มีหนังสืออยู่ห้าเรื่อง แต่ละเรื่องมีเจ็ดเล่ม”

อัสึโกะมองไปตามตำแหน่งที่เขาชี้ จับพลันรู้สึกเหมือนตัวเองหยุด
หายใจไปชั่วขณะ เธอยื่นมือออกไปหยิบหนังสือเล่มหนึ่งอย่างหวาดกลัว

“นี่มันเรื่อง ‘จนศพสุดท้าย’¹ ของอากาธา คริสตีนี่นา”

“นอกจากนี้ยังมี ‘คดีฆาตกรรมครอบครัวกรีน’² ของฟาน ไดน์ และ
‘โศกนาฏกรรมของ Y’³ ของแอลเลอร์ คีน”

“ที่มีเหมือนกันเรื่องละเจ็ดเล่มนี้หมายความว่าอยากให้พวกเรา
ทุกคนอ่านอย่างนั้นหรือ”

“น่าจะนะครับ”

คุงะ คาสึยุกิเบิกปากเล็กน้อย “อย่างน้อยก็ดูเหมือนจะไม่ใช่เรื่อง
บังเอิญ หนังสือทุกเล่มเป็นของใหม่หมด มองได้อย่างเดียวว่าตั้งใจซื้อมา
ที่เดียวเรื่องละเจ็ดเล่ม”

“ผู้กำกับเป็นคนมาวางไว้หรือเปล่านะ”

“เจ้าของเกสต์เฮาส์ที่ชื่อโอดะนั่นคงเป็นคนเอามาวางไว้ละครับ แต่
แน่นอนว่าผู้กำกับคงเป็นคนบอกให้ทำแบบนี้ ไม่รู้เหมือนกันว่าต้องการ
อะไร แต่ถ้าเป็นการล้อเล่นกันธรรมดาๆ ก็ไม่แปลกด้วยหรอก ดุสิครับ แต่ละ
เล่มเป็นเรื่องของคนที่ถูกฆ่าที่ละคนทั้งนั้นเลย”

¹ And Then There Were None ของอากาธา คริสตี (Agatha Christie) เผยแพร่ครั้งแรกใน ค.ศ.1939

² The Greene Murder Case ของเอส. เอส. ฟาน ไดน์ (S. S. Van Dine) เผยแพร่ครั้งแรกใน ค.ศ.1928

³ The Tragedy of Y เป็นนิยายสืบสวนในซีรีส์นักสืบดรูว์ เลน (Drury Lane) ของแอลเลอร์ คีน (Ellery Queen) เผยแพร่ครั้งแรกใน ค.ศ.1932

“ให้อ่านหนังสือแบบนี้ ตั้งใจจะทำอะไรกันแน่นะ”

คาซาฮาระ อัดสึโกะวางหนังสือเล่มนั้นกลับคืนชั้นด้วยสีหน้าหงาย
ไม่นานนัก หลังจากเปลี่ยนชุดกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว คนอื่นๆ ก็ทยอย
ลงมาจากชั้นสอง เมื่อลงมาครบทุกคนแล้ว อัดสึโกะก็เล่าเรื่องราวทั้งหมด
ให้ฟัง

“ ‘จนศพสุดท้าย’ เหมอ ฟังแล้วขนลุกชู่เลยแฮะ”

ทาโดโกะโร โยชิโอะพูดพลางยิ้มแย้ม

“เล่มนั้นเนื้อเรื่องมันเป็นอย่างงี้แหละ”

ดูเหมือนนากานิชิ ทาคาโกะจะไม่เคยอ่าน จึงถามขึ้นมอลอยๆ

“เป็นเรื่องเกี่ยวกับคนสิบคนไปค้างคืนในที่พักบนเกาะร้าง แล้วถูก
ฆ่าตายไปที่ละคน”

อามามิยะ เคียวสุเกะอธิบาย “แถมคนที่ถูกฆ่ายังถูกฆ่าเรียงตาม
เนื้อเพลงเทน ลิตเทิล อินเดียน บอยส์⁴ ที่รวมอยู่ในนิทานมาเทอร์ กูส⁵
ซะด้วย ส่วนเรื่อง ‘โคกนาฏกรรมของ Y’ เป็นเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวเก่าแก่
ครอบครัวหนึ่งที่ถูกละทิ้ง แต่เรื่องครอบครัวกรีนนี่ฉันเองก็ไม่รู้”

“เล่มนี้รู้สึกเป็นเรื่องเกี่ยวกับคนของตระกูลกรีนที่อาศัยอยู่ใน
คฤหาสน์ ถูกฆ่าตายไปที่ละคนเหมือนกัน”

ฮอนดะ ยูอิจิพูดขณะมองไปที่ชั้นหนังสือ “เล่มอื่นก็เนื้อหาคล้ายๆ
กันหมด มีแต่นวนิยายสืบสวนสอบสวนที่เป็นเรื่องคลาสสิกทั้งนั้น”

“โห ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่านายรู้เรื่องพวกนี้ละเอียดดีับ ฉันว่าพวก
นิยายนักสืบแนวเน้นความรุนแรงดูเข้ากับนายมากกว่านะ”

ทาโดโกะโร โยชิโอะพูดแหะ

“ฉันจะถือว่านั่นเป็นคำชมละกันนะ”

⁴ Ten Little Indian Boys เพลงกล่อมเด็กเก่าแก่ของอเมริกัน พูดถึงอินเดียนแดงสิบคนที่จากไปที่ละคน

⁵ Mother Goose หนังสือที่รวบรวมเพลงเด็กโบราณในประเทศอังกฤษและประเทศอื่นๆ

ฮอนดะ ยูจิติดบ่นขณะใช้นิ้วชี้ข่วนๆ ขึ้นไปที่ทาโดโกโระ

“ฉันยืมไปอ่านเล่มหนึ่งบ้างดีกว่า” โมโตมูระ ยูริอะเดินไปที่ชั้นวางหนังสือแล้วเริ่มดึงหนังสือออกมาดูทีละเล่ม “ฉันว่าฉันอ่านหมดนี้ได้ล่ะ”

“ฉันก็เหมือนกัน” ว่าแล้วทาโดโกโระ โยชิโอะก็ทำแบบเดียวกันนั้นตามมาด้วยคนอื่นๆ

“อย่าล้อเล่นนะ อ่านหมดนั่นไม่ไหวหรอก ปวดหัวแย่” นากานิชิ ทาคาโกะพูดขึ้นเสียงสูง

“ถ้าอ่านแล้วไม่ชอบก็เลิกอ่านได้นี้ แต่ตอนเจอหน้าผู้กำกับโทโกคราวหน้า ถ้าเกิดโดนถามว่าคิดยังไงกับหนังสือหรือโดนให้คอมเมนต์หนังสือ แล้วเธอเป็นเบ๊ตอบไม่ได้ พวกเราก็ไม่ช่วยหรอกนะ”

ทาโดโกโระ โยชิโอะพูดกลางหอบหนังสือทั้งหมดห้าเล่มกลับไปนั่งที่เก้าอี้ยาวตามเดิม ไม่รู้ว่าเป็นเพราะได้ยืมชื่อโทโกแล้วพูดอะไรไม่ออกหรืออย่างไร นากานิชิ ทาคาโกะจึงลุกขึ้นอย่างไม่เต็มใจแล้วเดินไปดึงหนังสือออกมาห้าเล่มเช่นเดียวกับโมโตมูระ ยูริอะ

“โอ๊ย ผู้กำกับเขาคิดอะไรอยู่กันแน่เนี่ย”

ทาคาโกะทรุดตัวลงนั่งข้างเตาผิงและถอนหายใจเอือกใหญ่

ขณะที่สมาชิกทั้งหมดกำลังเปิดหน้าหนังสืออ่านผ่านๆ ก็มีเสียงเปิดประตูหน้าบ้านดังขึ้น ตามมาด้วยเสียงชายหนุ่ม

“มีใครอยู่ไหมครับ จดหมายด่วนครับ”

คาซาฮาระ อ็ตสึโกะกระเด็นตัวลุกขึ้นยืนทันที เธอเดินออกไปที่ประตูหน้าแล้วสาวเท้ากลับมาอย่างว่องไว

“ทุกคน จดหมายจากผู้กำกับ”

สิ้นเสียงคำพูดประโยคนั้น ทุกคนพร้อมใจกันลุกขึ้นยืน แล้วมามุงรอบตัวเธอทันที

“ไล่ออกไปที ถ้าขึ้นไม่บอกให้ทำอะไร พวกเราคงไปต่อไม่ถูก”

อามามิยะ เคียวสุเกะพุด แล้วหันไปพยักหน้ากับยูริเอะซึ่งยืนอยู่ข้างๆ

“แต่ทำไมถึงส่งเป็นจดหมายมาล่ะ โทรศัพท์มาก็ได้นี่” ทาคาโกะพุด
“เงียบกันก่อนได้ไหม อัตสึโกะ รีบอ่านให้ฟังหน่อย”

ทาโดโกโระ โยชิโอะพุดไม่ทันขาดคำ อัตสึโกะก็ดึงจดหมายออกมาจากซอง แล้วรับเป็นทำนองเตรียมพร้อมอ่านให้ทุกคนฟัง

“พร้อมไหม ฉันจะอ่านละนะ ‘สวัสดีทุกคน เป็นเพราะไม่อยากโดนยิงคำถามใส่ ผมเลยเลือกที่จะเขียนจดหมายแทนโทรศัพท์มาหา ตอนนี้องค์คุณคงสับสนทำอะไรกันไม่ถูกอยู่สินะ แต่ผมจะบอกว่า ความสับสนวุ่นวายนี่ละเป็นสิ่งสำคัญ เพราะอะไรนะหรือ ก็เพราะนี่คือการซ่อมจริงของพวกคุณทุกคน’ ”

“ซ่อมจริง”

ทาโดโกโระโวยวายเสียงดังขึ้นมา “ซ่อมจริงอะไรกัน ให้ตายสิ”

“นี่ ทาโดโกโระ คุณเป็นคนที่ยกให้ทุกคนเงียบนะ” คางะ คาสึยุกิพุดตึงขึ้นมาเสียงต่ำ ทาโดโกโระ โยชิโอะปิดปากทำหน้าบึ้งตึง

คาซาฮาระ อัตสึโกะอ่านออกเสียงต่อ มีใจความว่า

“ ‘หลังจากนออดิซันเมื่อวันก่อน ผมได้บอกไปแล้วว่าบทละครเรื่องนี้ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ กำหนดไว้คร่าวๆ แค่ว่าเป็นละครแนวสืบสวน พร้อมกับการจัดเวทีและตัวละครเท่านั้น ในส่วนของรายละเอียดเนื้อเรื่องหลังจากนี้จะให้พวกคุณสร้างมันขึ้นมาด้วยฝีมือของพวกคุณเอง พวกคุณแต่ละคนจะเป็นทั้งนักเขียนบท ผู้กำกับ และแน่นอนว่าเป็นคนแสดงเองด้วย แล้วพวกคุณจะค่อยๆ เข้าใจ ’ ”

อ่านถึงตรงนี้ อัตสึโกะสุดหายใจเข้าหนึ่งครั้ง

“ ‘ที่นี่ ผมขออธิบายสถานการณ์ที่กำหนดเอาไว้ก่อน ที่ที่พวกคุณ

อยู่คือกระท่อมที่อยู่ห่างไกลผู้คน ถึงแม้ว่าความเป็นจริงจะมีป้ายรถประจำทางที่ใกล้ที่สุดอยู่แค่ปลายจมูกก็เถอะ ให้สมมติไว้ในใจว่ามันไม่ใช่แบบนั้น พวกคุณทั้งเจ็ดคนเป็นแขกที่ด้นด้นเดินทางมาพักยังกระท่อมแห่งนี้ ส่วนความสัมพันธ์ของแต่ละคนก็เอาตามความเป็นจริงที่ว่า เป็นนักแสดงวัยรุ่นที่ได้เล่นละครเรื่องเดียวกันก็ได้ ส่วนเหตุผลที่มายังกระท่อมจะเป็นอะไรก็แล้วแต่ มาเที่ยวเปลี่ยนบรรยากาศหรือว่ามาพักด้วยกันเพื่อเตรียมพร้อมซ้อมบทก็ได้ แต่ละคนปรับแต่งบทละครได้ตามใจชอบเลย... แขกที่มาพักทั้งเจ็ดคนเจอเหตุการณ์ไม่คาดฝันในกระท่อมแห่งนี้เข้า นั่นคือหิมะตกลงมาอย่างหนักเป็นประวัติการณ์ ทำให้ทุกคนตกอยู่ในสภาพไม่สามารถเดินทางไปไหนได้ นอกจากนี้ สายโทรศัพท์ยังถูกตัดเพราะโดนหิมะทับหนาชั้นมาก โทรศัพท์จึงใช้ไม่ได้ ที่แย่กว่านั้นคือ เจ้าของเกสต์เฮาส์ยังไม่กลับมาจากการออกไปซื้อของในเมือง พวกคุณต้องทำอาหารกินเอง ต้มน้ำอาบเอง และใช้เวลาช่วงกลางคืนกันเองตามลำพัง หิมะยังคงตกไม่หยุด ไม่มีความช่วยเหลือใดๆ เข้ามาถึง... ผมอยากให้พวกคุณเข้าใจสถานการณ์คร่าวๆ กันประมาณนี้ และอยากให้รับมือกับเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อจากนี้ไปภายใต้เงื่อนไขดังกล่าว จดจำความรู้สึกที่เกิดภายในใจขณะนั้น กับวิธีการรับมือของแต่ละคนให้ชัดเจนที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพราะทั้งหมดจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของผลงานที่สะท้อนออกมาให้เห็นในสคริปต์และการกำกับ ผมอยากให้พวกคุณพยายามอย่างเต็มที่เพื่อให้ผลงานชิ้นใหม่นี้ประสบความสำเร็จ ฉะนั้นขอให้โชคดีครับ จากโทโก จินเป

ป.ล. ความจริงสามารถใช้โทรศัพท์ได้ หากเกิดอะไรขึ้นในติดต่อคุณโอเดะหรือผมก็ได้ เพียงแต่จะถือว่าการทดสอบครั้งนี้สิ้นสุดลงทันที หากมีการใช้โทรศัพท์หรือมีการติดต่อกับบุคคลภายนอก แน่แน่นอนว่าการสอบผ่านออกดิชันเมื่อวันก่อนก็จะถือเป็นโมฆะด้วย ”

คาซาฮาระ อตสึโกะเงยหน้าขึ้น “เขียนมาแค่นี้”

ไม่มีใครพูดอะไรออกมาชั่วขณะ แม้แต่นากานิชิ ทาคาโกะก็ยังมียี่ห่วยเคร่งเครียด

เฮ้อ อามามิยะ เคียวสุเกะถอนหายใจ

“สมกับเป็นผู้กำกับละครจริงๆ คิดได้ขนาดนี้”

“ก็คือการเตรียมตัวให้เข้าถึงบทจากเหตุการณ์จำลองเสมือนจริงสินะ”

คาซาฮาระ อัตสึโกะกล่าวขณะสอดจดหมายเก็บเข้าซองตามเดิม
คุงะ คาสึยุกิรับจดหมายฉบับนั้นจากมือของเธอ อ่านเนื้อหาในนั้นอีกรอบ
แล้วกล่าวว่า

“ไม่ใช่แค่เตรียมตัวให้เข้าถึงบทหรอกนะ แต่เขาบอกว่าให้เราลอง
สร้างละครเรื่องนี้ขึ้นเองกับมือด้วยต่างหาก”

“โอ๊ย ทำไมผู้กำกับถึงทำแบบนี้เนี่ย ไม่เคยพบเคยเห็น จะทำละคร
แบบปกติเหมือนชาวบ้านเขาก็ไม่ได้”

นากานิชิ ทาคาโกะเกาหัว

“อย่างว่าละ จริงอย่างที่คนเขาลือกันว่า เขาดังขึ้นมาได้ก็เพราะ
เทคนิคแหวกแนวแบบนี้”

ฮอนดะ ยูอิจิกล่าวอย่างไม่เกรงใจ

“แต่จะว่าไปหนนี้มันทะแม่งๆ นะ” ทาโดโกโร่ โยชิโอะกล่าว
“อุตส่าห์ลงทุนมาเช่าเกสต์เฮาส์เชียะว ถ้าแค่เรื่องนี้ ใช้ห้องซ้อมละครก็ได้”

“ไม่หรอก ใช้ห้องซ้อมละครก็ได้อารมณ์นะสิ การทดสอบคราวนี้
น่าสนุกนะ”

“ฉันก็คิดเหมือนกัน รู้สึกตื่นเต้นยังไม่รู้”

อามามิยะ เคียวสุเกะและคาซาฮาระ อัตสึโกะดูกระตือรือร้นขึ้นมา

“เอ๊ะ ฉันไม่ได้บอกว่าจะไม่เข้าร่วมนี่ แค่ว่าคงจะลำบากหน่อย
ก็เท่านั้น” นากานิชิ ทาคาโกะพูดพลางแอ่นอกโตๆ

“ขึ้นอยู่กับว่าจะคิดยังไงนั้นละ ไม่แน่ว่าจะสนุกก็ได้ เราคงไม่มีโอกาสเจอรูปแบบนี้ในชีวิตจริงหรอก”

ยูริอะพึมพำพลางมองออกไปนอกหน้าต่าง “กระท่อมกลางหิมะที่ถูกปิดตาย...หรือ”

สายตาของทุกคนมองตามเธอไปราวกับถูกเชยชวน ด้านนอกท้องฟ้าเป็นสีฟ้าสดใสตรงกันข้ามกับสถานการณ์ที่ถูกกำหนดไว้ตามบทละคร

“บทพูดกับตัวเองของคุณะ คาสึยุกิ”

ทุกอย่างเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่ได้รับจดหมายจากโทโก จินเปเมื่อสองวันก่อน เป็นเวลาหนึ่งเดือนกว่าๆ ที่เดียวหลังจากรู้ผลการทดสอบอดิชั่นว่าผ่านการคัดเลือก หลังจากอดิชั่นผ่านผมได้แต่สงสัยกระวนกระวายใจมาตลอด เพราะไม่มีการติดต่อใดๆ มาเลยทำให้ทำอย่างไรต่อ ดังนั้นตอนที่จดหมายส่งมาถึง จึงบอกได้คำเดียวว่าโล่งใจขึ้นมาหน่อย แต่แล้วเนื้อหาที่เขียนอยู่ในนั้นกลับทำให้เกิดความวิตกกังวลใหม่ เนื้อความมีอยู่ว่า

ถึงนักแสดงในผลงานชิ้นต่อไป

ผมต้องการนัดประชุมพิเศษเพื่อให้ละครเสร็จสมบูรณ์ กำหนดการมีดังนี้

สถานที่ ที่ราบสูงโนริคุระ xxxx เกสต์เฮาส์สี่ฤดู (เบอร์โทรศัพท์ XXXX โอตะ)

วันที่ 10 เมษายนถึงวันที่ 13 เมษายน

ต้องไปถึงสถานที่นัดหมายให้ทันภายใน 16.00 น. ของวันเวลานัด

*ห้ามบอกเรื่องนี้กับคณะละครอื่น เจ้าหน้าที่ รวมถึงบุคคลภายนอกทราบ นอกจากนั้นผมจะไม่ขอตอบคำถามใดๆ เกี่ยวกับเนื้อหาการประชุม ผู้ที่มาสายหรือผู้ที่ไม่มาไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม ผมจะตัดสิทธิ์การเข้าร่วมและถือว่าการสอบผ่านอดิชั่นนั้นเป็นโมฆะ

ไม่นานหลังจากได้รับจดหมาย อัสลีโกะก็โทรศัพท์มาหาผม แน่ใจว่าผมมีจดหมายส่งไปหาเธอเช่นเดียวกัน เธอเสนอว่าน่าจะเช่ารถตู้แล้วออกเดินทางไปในวันนั้นพร้อมกันทั้งเจ็ดคน ถ้าเช่ารถตู้ที่ศูนย์เช่ารถ ค่าเดินทางจะถูกลง เห็นสิ่งอื่นใด การเดินทางวิธีนี้ยังช่วยป้องกันไม่ให้ใครคนใดคนหนึ่งมาสายอีกด้วย

ไม่ใช่ว่าจะไปเดินทางไกลแบบเด็กอนุบาล แต่ละคนก็เป็นผู้ใหญ่โตๆ กันหมดแล้ว ผมว่ามันยังงี้ๆ อยู่ที่ต้องไปพร้อมกัน แค่คิดว่าต้องนั่งประจันหน้ากับทาโดโกโระและอามามิยะตั้งหลายชั่วโมงก็ชวนให้ห่อเหี่ยวใจ แต่การจะได้อยู่กับโมโตมูระ ยูริเอะนานขึ้น สำหรับผมแล้วมันน่าดึงดูดใจขนาดที่คลายความหม่นหมองของประเด็นแรกได้เลย หลังจากไตร่ตรองแล้ว ผมจึงตอบตกลงเธอไป

อามามิยะและฮอนดะเป็นคนขับรถ ในระหว่างที่อามามิยะขับรถ ยูริเอะนั่งตรงที่นั่งข้างคนขับ ทำให้ผมแข็งไปเลย แต่ตอนแวะจอดที่จุดพักรถจุดแรก ทาโดโกโระเรียกเธอมานั่งที่นั่งด้านหลัง โชคเลยเข้าข้างผมให้ได้นั่งหันหน้าเข้าหาเธอ ผู้ชายอย่างทาโดโกโระก็มีประโยชน์อยู่บ้างเหมือนกัน คนความคิดตื้นๆ อย่างหมอนั่นเลือกนั่งข้างยูริเอะ เอาเถอะผมจะไม่ถือสาที่วันนี้หมอนั่นชวนเธอคุยมากกว่าผม

หัวข้อที่พูดคุยในรถวนเวียนเกี่ยวกับเรื่องที่ผมคิดว่าตัวเองจะโดนให้ทำอะไรบ้างระหว่างอยู่ในเกสต์เฮาส์ที่โนริคุระ อัสลีโกะคิดว่าคงเป็นการให้ทุกคนแลกเปลี่ยนความเห็นกันระหว่างค้างคืนที่นั่น แต่ถ้าเป็นอย่างนั้น จะเรียกให้พวกเราดันดันไปถึงเกสต์เฮาส์กลางภูเขาอีกทำไมกัน ในที่สุดพวกเราจึงเดินทางไปถึงจุดหมายปลายทางโดยยังหาข้อสรุปอะไรไม่ได้

เกสต์เฮาส์เป็นกระท่อมแบบเรียบง่าย ผมค่อนข้างรู้สึกโล่งใจหน่อย เพราะเตรียมใจเอาไว้ว่าที่พักรับรองอาจตกแต่งด้านในเป็นแบบสวนสนุกที่เน้นกลุ่มลูกค้าวัยรุ่น แต่พอได้พบกับเจ้าของเกสต์เฮาส์ซึ่งเป็นชายวัย

กลางคน คุณโอตะ ผมก็คิดว่าคงเป็นไปได้ เนื่องจากจุดเด่นที่เห็นในตัวเขา คือความเรียบง่ายและตรงไปตรงมา เป็นผู้ชายแนวร้องเพลงดีดกีตาร์ หลังอาหารเย็นเสียมากกว่า ผมตกใจเล็กน้อยตอนที่ได้ยินว่าเจ้าของเกสต์เฮาส์คนนี้จะไม่อยู่ด้วย แต่ในเวลาเดียวกันผมก็เข้าใจ เพราะที่ผ่านมามีถ้าพิจารณาวิธีของโทโก จินเป็ตซึ แล้ว เขาคงไม่อนุญาตให้บุคคลภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างละครเรื่องใหม่แน่นอน

ที่นี่ คำสั่งจากโทโกที่เป็นปมปัญหาละ

หลังจากพวกเราได้อ่านจดหมายด่วนของผู้กำกับ บอกตามตรงว่าผมรู้สึกเชิงที่เดียว ผมทนอดกลั้นไม่ให้รู้สึกท้อหรือเหมือนอย่างอามามิยะและอัสึโกะไม่ได้ ผมรู้สึกขึ้นมาว่ามันหมดยุครุ่งเรืองของผู้กำกับคนนี้แล้ว ใกล้จะมาถึงทางตันเต็มทน จุดเด่นของเขาที่เคยมีคือเป็นคนเผด็จการและทำทุกอย่างเองคนเดียว แต่ตอนนี้กลับต้องมาขอความช่วยเหลือจากเหล่านักแสดงให้ช่วยกันออกความคิด แบบนี้เป็นอันจบกันสำหรับเขา นักแสดงเป็นเหมือนหมากตัวหนึ่งบนกระดานหมากลูกเท่านั้น ไม่ใช่เธอ ไม่ใช่ เขาอาจยอมเปลี่ยนกฎกติกานิดๆ หน่อยๆ แล้วก็ไปได้ ต้นไม้แห่งพรสวรรค์ที่กำลังแห้งเหี่ยว ออดคิดไม่ได้ว่านี่คือการดิ้นรนครั้งสุดท้าย แล้วการกำหนดโครงเรื่องแนวซ้าซากแบบนี้มันยังงั้นกัน ต้องการไอเดียอะไรจากพวกเราภายใต้สถานการณ์ที่ถูกใช้กันจนเกรอแบบนี้

แต่เอาเถอะ ถึงจะมานั่งเถียงตรงนี้คนเดียวก็คงไม่ได้เริ่มอะไรสักที่เป็นเรื่องปกติบนโลกใบนี้ที่เกิดขึ้นบ่อยๆ นักแสดงมักถูกบังคับให้ต้องทำตามคำสั่งที่ไม่ได้เรื่องของผู้กำกับ แค่อู้อยู่แบบเนียนๆ ไปสัปดาห์พอแล้ว ไม่มีทางเกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาจากการเล่นแบบนี้หรอก

สำหรับผม ยังมีเป้าหมายที่สำคัญกว่าอีกเรื่องซึ่งต้องขวยใจโอกาสนี้ทำให้สำเร็จ นั่นคือ อาศัยการอยู่ร่วมกับยูริเอะภายใต้หลังคาเดียวกันเป็นเวลาถึงสัปดาห์ หากเป็นไปได้ ก็จะได้กระชับความสัมพันธ์กันอย่างรวดเร็วและใกล้ชิดกันมากขึ้นที่นี่

แต่ประมาทไม่ได้ เพราะเจ้าทาโดโกโระก็คงคิดแบบเดียวกันอยู่ ไม่สิ ผู้ชายแบบหมอนั้นไม่เป็นปัญหาหรอก คนที่ต้องระวังคืออามามิยะต่างหาก จากความปลื้มแบบเด็กๆ เหมือนยูริอะจะเข้าใจผิดคิดว่าตัวเองหลงรักเจ้าหมอนั้น ผมต้องระวังไม่ให้ความเข้าใจผิดนั้นเปลี่ยนไปเป็นความรู้สึกจริงๆ

2

- ห้องนั่งเล่น

ทุกคนใช้วิธีจับฉลากแบ่งหน้าที่ในการเป็นเวรทำอาหารตาม ข้อเสนอของคาซาฮาระ อัสสึโกะ คนที่ถูกกำหนดในคำคินนี้ได้แก่ โมโตมูระ ยูริอะ คุงะ คาสึยุกิ และฮอนดะ ยูอิจิ ขณะที่พวกเขากำลังเตรียมอาหารในห้องครัว คนอื่นๆ ก็พากันนั่งข้างเตาผิงพลางอ่านหนังสือห้าเล่มที่ยืมมา

“นอกจากรู้แค่ว่าเป็นละครสืบสวนสอบสวน อย่างอื่นก็ไม่รู้อะไรเลย แต่ถ้าคิดจากโครงเรื่องแล้ว พวกเราคนใดคนหนึ่งต้องถูกฆ่าตายสินะ”

พอปิดหนังสือลง อามามิยะ เคียวสุเกะก็เหยียดแขนทั้งสองข้างไปข้างหลังและยืดขายาวออกไปด้านหน้า

“เนื้อเรื่องในหนังสือพวกนี้ส่วนใหญ่เป็นแบบนั้นแหละ” คาซาฮาระ อัสสึโกะตอบ “แต่ ‘จนศพสุดท้าย’ นี่สิ ทั้งสิบคนถูกฆ่าตายกันหมด”

“หา! ทุกคนถูกฆ่าหมดเลยเหรอ งั้นแสดงว่ามีอีกคนหนึ่งซ่อนตัวอยู่ที่ไหนสักแห่งนะสิ” นากานิชิ ทาคาโกะเอาแต่พลิกหน้าหนังสือไปมา ไม่คิดจะอ่านเนื้อเรื่องข้างในเลยแม้แต่หน่อย หล่อนพยักหน้าหงึกๆ ทำเหมือนรู้เรื่องดี

“มันไม่ใช่แบบนั้นหรอก ไม่มีใครอื่นนอกจากสิบคนนั้น”

“เอ๊ะ ก็ทุกคนตายหมดไม่ใช่หรือ หรือคนร้ายคือหนึ่งในนั้น”

“ใช่”

“เอ๋ ทำไมล่ะ เล่าให้ฟังหน่อยสิ” นากานิชิ ทาคาโกะตาเป็นประกาย และดึงแขนเสื้อสเวตเตอร์ของอัสึโกะ

“ก่อนจะไปขอให้คนอื่นเล่าให้ฟัง ทำไมเธอไม่ลองอ่านเองบ้างละ นานๆ ที่ก็ยังดี ไม่ใช่แค่เสริมบุคลิกนะ แต่ฉันคิดว่าถ้าขาดการศึกษาก็เป็น นักแสดงหญิงที่มีชื่อเสียงโด่งดังไม่ได้หรอก”

ทาคาโกะขบเขี้ยวเคี้ยวฟันจ้องหน้าทาโดโกะโร โยชิโอะเม็ง เมื่อถูก เขาพูดประชดประชันใส่ ทาโดโกะโรทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ ก็หันอ่านหนังสือ

“เดี๋ยวไว้จะเล่าให้ฟัง” คาซาฮาระ อัสึโกะพูดแทรกเพื่อช่วย คลีคลายสถานการณ์ แต่นากานิชิ ทาคาโกะพูดงอแง ว่า

“ไม่เป็นไร ฉันอ่านเองก็ได้” แล้วหยิบหนังสือเดินแยกตัวไปนั่งที่ ม้านั่งยาวคนเดียว เธอยกหนังสือขึ้นมาในระดับสายตาและเริ่มอ่าน แต่อยู่ในที่นั่นได้ไม่นานก็วางหนังสือลงบนตัก หันมาถามทั้งสามคนว่า

“นี่ ถ้าสมมติว่ามีอะไรเกิดขึ้นจริงๆ แล้วใครกันล่ะที่จะเป็นคนทำ ที่ เกสต์เฮาส์นี้มีแต่พวกเราเท่านั้น”

“ฉันคิดถึงเรื่องนี้เหมือนกัน” อามามิยะ เคียวสุเกะกล่าว “ถ้ามี เฉพาะพวกเราที่ไม่รู้เรื่องราวอะไร อย่าว่าแต่เป็นฆาตกรเลย คดีอะไรก็ไม่น่าจะมีเกิดขึ้น ถ้าเป็นแบบนั้น คิดได้อย่างเดียวว่าจะต้องมีตัวละครใหม่ ปรากฏตัวขึ้นมา”

“นอกจากพวกเราแล้วยังมีนักแสดงอื่นอีกหรือ”

ทาโดโกะโรถามกลับทันควัน ส่วนคาซาฮาระ อัสึโกะเบิกตากว้างแล้วพูดว่า

“ตอนออดิชั่น ผู้กำกับบอกว่ามีแค่พวกเราเท่านั้นที่เป็นนักแสดงนะ”

“เรื่องนั้นฉันเองก็ทำได้ แต่ถ้าไม่คิดแบบนี้มันก็ไม่สมเหตุผลผลนะสิ”

ทั้งสามคนปิดปากเงียบเหมือนจะยอมรับว่าความคิดเห็นของ
อามามิยะ เคียวสุเกะถูกต้อง

จังหวะนั้นฮอนดะ ยูอิจิก็เดินมา

“ข้าวเย็นเสร็จแล้ว ทุกคนจะกินเลยไหม”

“ฉันจะกินเลย” นากานิชิ ทาคาโกะพูด “เมนูเย็นนี้มีอะไรหรือ”

“ข้าวแกงกะหรี่”

ทาโดโกโระ โยชิโอะหลุดหัวเราะออกมาเมื่อได้ยินคำตอบของ
ฮอนดะ

“อย่างกับมาเข้าค่ายชมรมกีฬาไม่ก็ค่ายลูกเสือยังงี้ยังงั้น ไม่มีอะไร
น่าประทับใจว่านี่หน่อยหรือ”

“อะไรละ ที่ว่าน่าประทับใจ”

“ก็อย่างสเติก สเตอ อะไรแบบนี้”

“ถ้าจะเอาแบบนั้น ฟุ้งนี้่ นายก็ทำสิ” ฮอนดะอารมณ์ขึ้นจนหน้าแดง

“เดี๋ยว อย่าเพิ่งทะเลาะกันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องสิ” คาซาฮาระ อัตสึโกะ
ลุกขึ้นด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย “ทาโดโกโระคุง เธอผิวดำ ข้าวแกงกะหรี่
ก็โอเคแล้วนี่ คิดว่าเธอน่าจะรู้อยู่แล้วนะว่าที่นี่ถูกเซตเรื่องให้เป็นกระท่อม
ที่ถูกปิดตายด้วยหิมะ ไม่ใช่เวลาที่จะมาสรรหาของหรูหรา แต่ถ้าไม่พอใจ
ก็ไม่ห้าม เชิญออกไปหาอาหารฝรั่งเศสแบบฟูลคอร์สหรืออะไรก็ได้แล้วแต่กิน
ตามใจชอบเลย แต่วินาทีนั้นเธอจะขาดคุณสมบัติของผู้ผ่านการคัดเลือก
ถือว่าตกรอบนะ เข้าใจได้ด้วย”

เหมือนถูกยิงกระหน่ำด้วยปืนกล ทาโดโกโระ โยชิโอะเมินหน้าหนี
ฮอนดะ ยูอิจิหัวเราะเบาๆ อย่างสะใจ

คุงะ คาสึยุกิและโมโตมูระ ยูริเอะเข็นรถเข็นออกมาจากห้องครัว

“ทุกคน อาหารค่ำพร้อมแล้ว เชิญมานั่งประจำที่ได้ค่ะ”

ยูริเอะตะโกนเรียก ทุกคนจึงทยอยเดินกันไปห้องอาหาร โต๊ะอาหาร
ขนาดสี่ที่นั่งสองตัวพร้อมด้วยเก้าอี้แปดตัวถูกจัดเป็นแปดที่นั่ง เมื่อทุกคน

นั่งลงแล้ว คุณะ คาสึยุกิก็ตักข้าวใส่จานและส่งต่อให้ยูริอะ เธอตักแกงกะหรี่ราดลงไปแล้วส่งให้ฮอนดะ ยูอิจิซึ่งเป็นคนวางช้อนและเสิร์ฟให้กับทุกคน

“กลิ่นหอมจัง หิวขึ้นมาเลยเนี่ย” อามามิยะ เคียวสุเกะซึ่งนั่งอยู่ริมสุดทำจมูกพุดพิด

“เชิญเลย คนที่ได้แล้ว กินก่อนได้เลยนะคะ” เมื่อโมโตมูระ ยูริอะเห็นว่ายังไม่มีใครเริ่มทานอาหารจึงพูดขึ้น แต่ถึงอย่างนั้น หลังจากเห็นคนเป็นเวรทำอาหารนั่งลงประจำที่เรียบร้อยแล้ว คนอื่นๆ จึงค่อยยื่นมือไปหยิบช้อน บางคนพูดเบาๆ ว่า “กินแล้วนะ”

ทุกคนเงียบไปชั่วขณะ มีแต่เสียงช้อนกระทบกันจานและเสียงเทน้ำลงในแก้ว ทาโดโกโระ โยชิโอะเป็นคนแรกที่เปิดปากพูด

“ถ้าอย่างนั้น ช่วงสัปดาห์นี้การจับกลุ่มเป็นเวรทำอาหาร ก็ไม่ต้องเปลี่ยนนะสิ”

“ใช่แล้วล่ะ” คาซาฮาระ อัตสึโกะตอบ “ไม่อย่างนั้นจำนวนเวรจะเปลี่ยนไป อาจไม่ยุติธรรมกับบางคน”

“มีปัญหาอะไรกับการจับกลุ่มกันหรือ” นากานิชิ ทาคาโกะถาม

“ไม่มีอะไร ถ้าจำนวนคนไม่เปลี่ยน จับกลุ่มไปแบบนี้ก็ดีอยู่หรอก แต่ต่อไปอาจมีการเปลี่ยนแปลงจำนวนคนหรือเปล่า”

“ทำไมถึงเปลี่ยนล่ะ” อัตสึโกะถาม

ทาโดโกโระ โยชิโอะยิ้มบางๆ มุมปาก

“ลืมหิวเมื่อไหร่ก็ได้หรือ มีความเป็นไปได้สูงที่จากนี้ไปในบรรดาพวกเราจะมีใครสักคนโดนฆ่า ถ้าเป็นแบบนั้น จำนวนคนก็ต้องเปลี่ยนแน่”

“ถูกฆ่าหรือ หมายความว่ายังไง”

คุณะ คาสึยุกิหันไปถามคาซาฮาระ อัตสึโกะแทนที่จะถามทาโดโกโระ เธอจึงเล่าเรื่องที่คุณะกับอามามิยะ เคียวสุเกะเมื่อสักครู่นี้ให้กลุ่มคนที่เป็นเวรทำอาหารฟัง

“นั่นหรือ ต่อจากนี้อาจเกิดคดีฆาตกรรมขึ้นสินะ”

ฮอนดะ ยูอิจิมองจานที่กินหมดเกลี้ยงอย่างรวดเร็วแล้วพูด “แต่ไม่ว่าเราจะตายกันจริงๆ ไม่ต้องคิดมากถึงขั้นเรื่องเวรทำอาหารก็ได้มั้ง”

“ไม่ละ มันจะแปลกสิ ก็คำสั่งของผู้กำกับโทโกคือให้เราสวมบทบาทตัวละครในเรื่อง ถ้าอย่างนั้นตัวละครที่ได้บทเป็นคนที่ถูกฆ่าตายก็ต้องห้ามมาปรากฏตัวให้คนอื่นเห็น และไม่ควรมานั่งกินข้าวพร้อมกันด้วย”

“แม้แต่คนอื่น ๆ ก็ไม่ควรคิดว่าเขามีตัวตนอยู่อีก” นากานิชิ ทาคาโกะมองหน้าทุกคนที่อยู่ตรงนั้นแล้วพูด “ถึงคนที่ได้รับบทนั้นจะน่าสงสารก็เถอะ”

“แต่ฉันสงสัยว่ามันไม่แปลกหรือถ้าเราคิดเรื่องนั้นในตอนนี้” โมโตมุระ ยูริเอะเอ่ยขึ้น “เพราะตามหลักถ้าพวกเรากลายเป็นตัวละครแล้ว ก็ไม่ควรรู้เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตสิ แต่พวกเรากำลังคิดว่าเมื่อไหร่เหตุการณ์นั้นเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้น หรือไม่ก็คิดว่าทีมช่วยเหลือจะมาถึงเมื่อไหร่”

แม้น้ำเสียงจะนุ่มนวล แต่มีพลังในการโน้มน้าวความคิด ทุกคนเงยบกริบ เธอกล่าวเสริมอีกว่า

“แม้แต่อาหารมื้อนี้ก็เหมือนกัน ด้วยสถานการณ์ตามท้องเรื่องก็ไม่ควรเป็นมือที่หุหุรา เราน่าจะกินอะไรไม่ลงด้วยซ้ำ แต่ต้องกินเพื่อให้มีแรงอยู่รอดต่อไป เมนูที่เหมาะสมก็เลยมีแต่เมนูนี้เท่านั้นที่ निकออก”

สิ่งที่เธอพูดคือความหมายเดียวกับที่คาซาฮาระ อัสึโกะพูดกับทาโดโกโระ โยชิโอะเมื่อกี้ นากานิชิ ทาคาโกะมองไปทางทาโดโกโระ แล้วหัวเราะคิกคักเหมือนนิกเรื่องนั้นออก ทาโดโกโระทำหน้าบอญญไม่รับ

“ฉันฉันขอเติมข้าวแกงกะหร่อีกสักหน่อยดีกว่า” พุดไม่ทันขาดคำ ฮอนดะ ยูอิจิจิกขื่นจากที่นั่ง “ยังไม่รู้ว่าจะถูกขังอยู่อีกนานแค่ไหน ต้องตุนพลังเอาไว้ก่อน”

“ฉันด้วย”

แล้วนากานิชิ ทาคาโกะก็ทำแบบเดียวกัน

“บทพูดกับตัวเองของคุงะ คาสึยุกิ”

ทาโดโกโระ โยชิโอะเป็นผู้ชายที่มึนๆ การจับตามองคนที่มึนๆ ก็แก้เบื่อได้เหมือนกัน แต่คราวนี้ผมรู้สึกโกรธที่หมอนั้นแสดงความง้อออกมาได้เสียขนาดนั้น ผมมองแผนการชั่วร้ายของมันได้ทะลุปรุโปร่ง อย่างเช่นเรื่องจับกลุ่มเวรทำอาหาร มันคงอยากอยู่กลุ่มเดียวกับยูริอะสะสึ ถึงได้ออกปากว่า ถ้าคนที่รับบทถูกฆ่าปรากฏตัวออกมาจะเป็นอย่างไรอย่างนี้ เถียงข้างๆ คุงะ แต่ก็ถูกยูริอะโต้กลับด้วยหลักเหตุผลจนหน้าหงายพูดไม่ออก นำขำสินดี

ทาโดโกโระยังไม่รู้ตัวว่าผมสนใจยูริอะ คนที่หมอนั้นหมายหัวอยู่คือ อามามิยะเท่านั้น เมื่อเขาไม่พอใจยอมเป็นโอกาสของผม

หลังจากทานเสร็จแล้ว พวกเราที่เป็นเวรทำอาหารก็ขลุกอยู่ในห้องครัวอีกครั้ง ตอนเตรียมอาหาร ฮอนดะ ยูอิจียู๊ซังๆ ตลอด จึงไม่ได้คุยกับยูริอะตามลำพัง แต่ตอนนี้ฮอนดะกำลังทำความสะอาดห้องอาหารอยู่ นี่คือโอกาสทองสำหรับผม

ขณะเก็บจานที่เช็ดสะอาดแล้วลงบนชั้นวางจาน ผมลองพูดถึงละครที่ยูริอะแสดงเมื่อฤดูหนาวที่ผ่านมา เธอจะงักมือที่กำลังล้างจานอยู่ แล้วนิ่วหน้า

“ฉันไม่อยากนึกถึงบทนั้นสักเท่าไร”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะจนแล้วจนรอดฉันก็แสดงไม่ได้อย่างที่คิดนะสิ รู้สึกเหมือนว่าตัวเองคนเดียวที่เป็นตัวทำลายละครเรื่องนั้นจนเสียไปหมด...”

ยูริอะถอนหายใจไหล่ตก

“ผมไม่ยักคิดแบบนั้นนะ ยูริอะมารับบทนางร้ายที่ไม่ค่อยได้แสดงเลยทำให้ไม่คุ้นเคยกับบทประเภทนี้มากกว่า”

“ทุกคนที่พยายามให้กำลังใจก็พูดทำนองนั้น แต่นั่นไม่เกี่ยวกับความสามารถในการแสดงแอคติ้งให้ใหม่ล่ะ สุดท้ายก็สอไม่ผ่านกับบทนางร้ายอย่างที่คิดไว้จริงๆ”

“เป้าหมายสูง”

“ไม่นะ ฉันแสดงไม่ได้เรื่องจริงๆ”

ยูริเอะส่ายหน้าแล้วเริ่มขยับมือทำงานง่วนอีกครั้ง

เมื่อเห็นปฏิกิริยาของเธอ ผมเข้าใจทันทีว่าเพราะอะไร ไม่ใช่ว่าไม่สังเกตเห็น อันที่จริงก็เป็นอย่างที่เธอพูด ละครที่เล่นไปเมื่อฤดูหนาวเธอแสดงได้ไม่ค่อยดีนัก เธอเข้าไปถึงอารมณ์ของตัวละคร กระทั่งแยกไม่ออกว่านั่นคือความโกรธที่พวยพุ่งออกมาจากก้นบึ้งจิตใจของผู้หญิงคนหนึ่ง หรือเป็นเพียงอาการของคนเป็นโรคฮิสทีเรีย ความรู้สึกต่อชายอันเป็นที่รักก็แสดงได้แค่ผิวเผินดูจืดชืด ถึงแม้เป็นบทที่ต้องทำให้ผู้ชมเกลียดเข้าได้ แต่เพราะเธอเล่นไม่ถึงบท จึงกลายเป็นนางร้ายที่มีเล่ห์เหลี่ยมเท่านั้น ถ้ายทอดความหมายที่แท้จริงของละครเรื่องนั้นออกมาไม่ได้

ทั้งหมดนี้สาเหตุมาจากการเลือกนักแสดงผิด การที่ยูริเอะซึ่งเคยรับแต่บทคุณหนูมาโดยตลอด กลับต้องมารับบทนางร้ายซึ่งเป็นบทเด่นรองลงมาจากนางเอก คงมีเบื้องหลังอะไรสักอย่างแน่ แต่ในเวลานั้นผมยังไม่ได้เป็นสมาชิกของคณะละคร “ซุยกิ” จึงไม่ค่อยรู้ต้นลึกหนาบางเท่าไร พ่อของเขามีสายป่านยาวในโลกการเงิน มีหลักฐานชัดเจนว่าเขาเป็นผู้อยู่เบื้องหลังคอยสนับสนุนคณะละครในทุกๆ ด้าน คงเป็นพ่อของเธอผู้ชื่นชอบละครที่แอบวางแผนเจี๊ยบๆ หมายถึงยกระดับความสามารถทางการแสดงของลูกสาวเป็นแน่

ผมแอบมองใบหน้าด้านข้างของยูริเอะ แต่ถึงสมมติว่าพ่อของเธอไม่มีอำนาจอะไร สถานะของเธอภายในคณะละครก็ไม่แตกต่างไปจากตอนนี้มากนักอย่างแน่นอน เพราะถึงจะพูดได้ไม่เต็มปากว่าเธอมีความ

สามารถในการแสดง แต่ความสวยของเธอก็คุ้มค่ากับการปรากฏตัวอยู่บนเวทีแล้ว หลักฐานพิสูจน์เรื่องนี้คือตอนที่เธอได้รับคัดเลือกในการออ디ชั่นที่เพิ่งผ่านมา ผู้หญิงคนอื่นๆ ต่างรุมอิจฉาเธอ แต่ไม่ได้อิจฉาเรื่องทรัพย์สินเงินทอง เป็นรูปร่างหน้าตามากกว่า

เมื่อปีที่แล้ว ผมยังจำได้ไม่ลืมตอนเห็นการแสดงบนเวทีของเธอครั้งแรก มันเป็นละครไม่หือหาวออกจะน่าเบื่อ ทักษะการแสดงของยูริเอะยังไม่ถึงขั้นได้รับคำชมเสียด้วยซ้ำ แต่ความน่ารักของเธอก็เพียงพอทำให้ผมหลงใหลแล้ว ตั้งแต่นั้นมา ผมก็ดูละครทุกเรื่องที่เธอแสดง

อยากทำอะไรสักอย่างให้ได้ใกล้ชิดกับเธอเหลือเกิน ผมเริ่มคิดอย่างจริงจัง

และแล้วโอกาสก็มาถึง ผู้กำกับโทโก จินเป ผู้อำนวยการคณะละคร “ซุยโก” ประกาศหานักแสดงสำหรับละครเรื่องต่อไป ผู้สมัครจะเป็นสมาชิกของคณะละครหรือไม่ก็ได้ โดยจะตัดสินคัดเลือกจากการออ디ชั่น

ตอนนั้นผมสังกัดอยู่กับคณะละครอีกคณะซึ่งเป็นที่รู้จักกันแต่การบริหารภายในไม่ค่อยดีนัก เพื่อนนักแสดงต่างตัดสินใจอำลาคณะโดยลาออกไปที่ละคน ส่วนตัวผมก็ดูเหมือนว่าจะเอาเวลาไปทำงานพิเศษมากกว่าไปซ้อมละครเสียอีก

คุณสมบัติของผู้สมัครคัดเลือกออ디ชั่นไม่ยุ่งยาก ใครก็สมัครได้ ขอแค่ต้องการแสดงละครของโทโก จินเปเท่านั้นพอ เพียงแต่ยังไม่มีภาระบุว่าเป็นละครแบบไหนและต้องการตัวละครที่มีคาแรกเตอร์อย่างไร รวมถึงไม่ทราบจำนวนนักแสดงที่จะจ้างด้วย

ผมสมัครโดยไม่ลังเล โมโตมูระ ยูริเอะซึ่งเป็นสมาชิกคณะละครอยู่แล้วต้องเข้ารับการคัดเลือกในการออ디ชั่นครั้งนี้แน่ และเนื่องจากเป็นเธอจึงน่าจะผ่านการคัดเลือกอย่างแน่นอน สรุปคือ ขอเพียงแค่ผมสอบผ่านก็จะมีโอกาสได้สานสัมพันธ์กับเธอ แต่ถ้าสอบตก ผมก็เตรียมใจแล้วว่าคง

ไม่มีโอกาสได้คุยกับเธอตลอดชีวิต นอกเหนือจากนี้ ผมคิดว่านี่เป็นโอกาสสุดท้ายที่จะประสบความสำเร็จในฐานะนักแสดงอย่างจริงจัง

ผมผ่านการคัดเลือกรอบเอกสารด้วยดี และไปยังสถานที่จัดอดิชั่นในวันเดียวกัน มีผู้เข้าแข่งขันประมาณสามร้อยคน หลายสิบคนในจำนวนนั้นเป็นสมาชิกของคณะละคร “ซุยโก” ตามที่คาดไว้ ส่วนเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือเป็นพวกหน้าใหม่ที่ไม่รู้แม้กระทั่งความสามารถของตัวเอง ผมจึงมั่นใจว่าคู่แข่งของผมมีเพียงสมาชิกของคณะละครแห่งนี้

ในวันนั้น การแข่งขันจัดไปสองรอบ ผู้เข้าแข่งขันถูกคัดออกจนกระทั่งเหลือนับสิบคน นอกจากผมแล้ว คนที่ไม่ใช่สมาชิกของคณะละครมีอีกแค่สองคนเท่านั้น ทั้งคู่เป็นผู้หญิงวัยรุ่นรูปร่างหน้าตาพอใช้ได้ แต่พูดไม่ได้เต็มปากว่ามีบุคลิกโดดเด่น ต้องมีใครสักคนที่ตรึงรอบแน่นอน

การทดสอบคัดเลือกรอบสุดท้ายถูกจัดขึ้นหลังจากนั้นสามวัน โดยในวันนั้นจะต้องแสดงละครจริงๆ ให้ดู มีฉากอันมีชื่อเสียงมากมายจากบทละครของเชกสเปียร์ที่ถูกดัดแปลงให้ทันสมัยขึ้น ผู้เข้าแข่งขันเลือกเล่นบทได้ตามใจชอบ ผมเลือก “โอเทลโล” เพราะเคยแสดงมาก่อนและเป็นตัวละครที่ชอบด้วย ปฏิกริยาตอบรับของกรรมการตัดสินค่อนข้างดี บางคนพยักหน้าหงึกหงักขณะชมการแสดง ทำให้ผมเชื่อว่า ณ จุดนี้ ผมคงผ่านเข้ารอบแน่

ผู้เข้าแข่งขันคนอื่นๆ ส่วนใหญ่ก็เลือกบทที่คุ้นเคยกันทั่วไป เช่น “แฮมเลต” และ “โรมิโอกับจูเลียต” ผมคิดว่าพวกสาว ๆ วัยรุ่นคงอยากเล่นบทจูเลียตกัน แต่ผิดคาดที่บทนี้แทบไม่มีใครเลือกเลย แต่แล้วความสงสัยของผมก็มลายหายไป เมื่อรู้ว่าโมโตมูระ ยูริอะเลือกบทเป็นจูเลียต หากแสดงบทเดียวกัน ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องโดนเปรียบเทียบกับเธอ ผู้หญิงคนอื่นคงประหม่นแล้วว่าไม่สามารถเทียบความสวยแข่งกับยูริอะได้

การประเมินนี้ดูเหมือนว่าจะถูกต้อง นอกเหนือจากยูริอะแล้ว มี

เพียงคนเดียวที่เลือกเล่นบทจูเลียต และแล้วชื่อของเธอนั้นก็ไม่ปรากฏอยู่ในรายชื่อผู้สอบผ่าน จากมุมมองของผม การแสดงของสาวคนนั้นเหนือกว่ายูริอะหลายขุม เรื่องนี้ยูริอะเป็นฝ่ายเสียเปรียบ แต่หากพิจารณาจากรูปร่างหน้าตา สาวคนนั้นยังเพียบพร้อมไม่พอจะเป็นนักแสดง เมื่อกรรมการตัดสินที่อ่อนหัดเห็นยูริอะปรากฏตัวบนเวทีก่อน ย่อมตาพวามัวไปกับความงามจนตัดสินไม่ถูก

ในที่สุดก็คัดเลือกได้ผู้เข้ารอบทั้งหมดเจ็ดคน นอกจากสมาชิกคณะละครแล้ว ผมเป็นคนนอกเพียงคนเดียวที่ได้รับเลือก หลังจากอดิชั่นผมพบกับคนอื่นๆ ทั้งหกคนอีกครั้งและแนะนำตัวเอง คนที่ส่งสายตาถูกผมอย่างโจ่งแจ้ง มีเพียงทาโดโกะโร โยชิโอะเท่านั้น สายตาของมันเป็นบ่งบอกให้รู้ว่ามีข้างเป็นคนที่น่ารังเกียจ นอกจากนี้ เห็นได้ชัดตั้งแต่ตอนอดิชั่นว่าหมอนี่สนใจยูริอะ ผมจึงตัดสินใจไม่เสวนาด้วยเกินความจำเป็น

สำหรับอามามิยะ เคียวสุเกะและคาซาฮาระ อัสสึโกะ เป็นประเภทผู้นำนักเรียนดีเด่นไม่ว่าจะอยู่คณะละครใดก็ตาม ความสามารถทางการแสดงไม่ใช่จุดแข็ง แต่ทั้งคู่โดดเด่นในเรื่องของภาวะผู้นำ ฮอนดะ ยูอิ บุคลิกภายนอกดูอย่างไรก็เป็นคนหยาบคายประเภทใช้ความรุนแรง แต่ถ้าพูดถึงฝีมือการแสดงแล้วนับว่ามีความสามารถทีเดียว ผมรู้สึกอย่างนั้นตั้งแต่ตอนอดิชั่น นากานิชิ ทาคาโกะ ถึงจะเช่ซซ่าแต่ก็มีความเช่กซี้ และมีพรสวรรค์มาก

ส่วนโมโตมูระ ยูริอะ

เธออ่อนโยนและใจดีกับผมที่เป็นผู้มาใหม่ อาจเรียกได้ว่าเป็นคนใจบุญก็ได้ ผมรู้จักคนบางคนที่เก็บซ่อนความใจแคบซี้เหี้ยมไว้ก้นึ้งของหัวใจ แต่เธอแตกต่างจากคนเหล่านั้นโดยสิ้นเชิง ถ้าพูดถึงความสามารถในการเป็นนักแสดงของเธอ น่าเสียดายที่ต้องบอกว่าเธอเป็นที่โหล่ในบรรดาเจ็ดคน แต่นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญสำหรับผม สิ่งสำคัญสำหรับผมคือเธอจะสอบผ่านได้เป็นคู่ชีวิตของผมหรือไม่ต่างหาก

ผมต้องขวยใจโอกาสนี้ทำอะไรสักอย่างให้ได้ ผมสาบานกับตัวเอง
ในใจขณะมองใบหน้าด้านข้างของเธอที่กำลังยื่นชัดเจาน

หลังจากนั้น เราคุยกันเกี่ยวกับละครอีกนิดหน่อย ดูเหมือนเธอที่
รู้ว่าผมผ่านเวทีการแสดงมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ถึงจะไม่ใช้ละครฟอร์ม
ใหญ่ก็ตาม ก็ไม่มีอะไรมากรอก ผมพูดถ่อมตัวออกไป ถ้าเธอรู้สึกขึ้นมา
ว่าอามามียะ เคียวสุเกะเองก็ไม่เคยแสดงละครขนาดนั้นเหมือนกัน
คราวนี้จะเป็นที่ของผมแล้ว

“ทำไมคุณคงจะถึงคิดอยากเป็นนักแสดงหรือคะ” ยูริเอะถาม เยี่ยม
ต้องอย่างนี้สิ นี่แสดงว่าเธอเริ่มหันมาสนใจผมแล้ว

“บอกไม่ถูกเหมือนกันครับ” ผมตอบ “อยากลองทำอะไรหลายๆ
อย่างดู ก็เลยเริ่มลองเล่นละคร จากนั้นคงถูกจริตกับผมมั้ง พอรู้ตัวอีกที
ผมก็หมกมุ่นอยู่กับมันซะแล้ว ประมาณนั้น”

“โห แบบนี้เรียกว่าเป็นคนมีพรสวรรค์เลยนะคะ”
สายตาที่ยูริเอะมองผมดูเหมือนเปลี่ยนไปเล็กน้อย
“แล้วทำไมคุณยูริเอะถึงมาเป็นนักแสดงล่ะครับ”
ผมเอ่ยชื่อเธออย่างสนิทสนมหน้าตาเฉย นี่เป็นครั้งแรกที่เรียกแบบนี้
ถ้าเธอไม่แสดงสีหน้าไม่พอใจ ก็เท่ากับผมสร้างผลงานได้

“เป็นความฝันตั้งแต่เด็กแล้วคะ พ่อของฉันชอบละครเวทีและละคร
เพลง มักจะพาฉันไปดูด้วยบ่อยๆ แล้วฉันก็เริ่มเฝ้านว่าอยากไปยืนบนเวที
ที่มีสีฉูดฉาดแบบนั้นบ้าง”

เธอตอบด้วยแววตาเป็นประกาย เป็นเรื่องที่เห็นกันดาษดื่น ถ้า
คุณหนูลูกสาวเศรษฐีมุ่งเป้าอยากจะเป็นนักแสดง ก็ย่อมได้เป็นสมใจอยู่แล้ว

“ทำความเข้าใจในวัยเด็กให้เป็นจริงสินะครับ น่าประทับใจมากเลย”
ผมพูดเอาใจ ไม่มีผู้หญิงคนไหนไม่ยินดีถ้าได้ยืนแบบนี้
“แต่มันก็ยังไม่ได้พอจริงๆ ยังต้องเรียนรู้อีกมาก ปีนี้ฉันอยากลองไป

ลอนดอนไม่ก็ไปดูละครบรอดเวย์สักครั้ง ไม่ใช่แค่ไปดูละคร แต่ฉันต้องการ
ศึกษาอย่างจริงจัง ฉันตั้งใจไว้ว่าอย่างนั้น”

ความฝันของการเสียจริง สมแล้วที่เป็นคุณหนูลูกสาวเศรษฐี
“คุณยูริอะทำได้แน่นอนครับ”

ผมพูดพังง ถึงแม้ไม่มีเหตุผลมาสนับสนุน

ยูริอะส่งยิ้มมองมาที่ผม แต่ผ่านไปชั่วพริบตาหนึ่ง ผมเห็นเงา
หม่นหมองในดวงตาคู่นั้น เป็นดวงตาที่เหมือนกับตื่นจากความฝัน มี
อุปสรรคอะไรหรือเปล่านะ

ผมอยากจะคุยต่อ แต่ฮอนดะ ยูอิซึ่งทำความสะอาดเสร็จเดินเข้ามา
พอดี จึงต้องจำใจตัดบทสนทนาลง จบการทำคะแนนจากการพูดคุยกันใน
คืนแรกเพียงเท่านี้ แต่สายตานั่นชวนให้สงสัยเสียจริง

ตอนที่ออกจากห้องครัวหลังทำความสะอาดเสร็จ อามามิยะ
เคียวสุเกะ และทาโดโกโระ โยชิโอะกำลังนั่งแยกกันอ่านหนังสืออยู่ สงสัย
จะเป็นนิยายสืบสวนที่พูดถึงกันเมื่อกี้ ดีแล้วที่พยายามตั้งใจอ่านกัน ถ้าขึ้น
ชื่อว่าเป็นนิยายสืบสวนแนวคลาสสิกละก็ ทุกเรื่องอยู่ในหัวของผมหมดแล้ว

“คุณอามามิยะคะ พวกอัตสึโอะละ”

ยูริอะถามขึ้น ดูเหมือนทาโดโกโระจะกระพริบกระพือคที่ไม่ใช่คน
ถูกถาม ผมเห็นเขาเงยหน้าขึ้นจากหนังสือ แก้มกระตุกเล็กน้อย

“ไปอาบน้ำกันอยู่นะ” อามามิยะตอบ “เห็นบอกว่าจะผ่อนคลาย
อารมณ์ด้วยการแช่ตัวในบ่อน้ำพุร้อนอะไรประมาณนั้น”

“จ้ะหรือ” เธอแสดงสีหน้าลังเลว่าจะทำอย่างไรต่อไปดี ถ้าเธอจะไป
อาบน้ำด้วย ผมก็คิดไว้แล้วว่าจะไปอาบน้ำข้าง เลย์ยังไม่นั่งลง แต่แกลังทำ
เป็นมองภาพวิวทัศน์ที่ติดอยู่บนผนัง เมื่อเหล่ตามองทาโดโกโระ โยชิโอะ
ก็เห็นหมอนั่นกำลังสนใจดูท่าทีของยูริอะอยู่เหมือนกัน

ในที่สุดเธอก็ไม่ได้ไปอาบน้ำ แต่กลับหย่อนตัวนั่งลงข้างๆ อามามิยะ

เคียวสุเกะ จากนั้นก็เริ่มคุยกันเกี่ยวกับภาพยนตร์สืบสวนสอบสวนที่ไม่ได้มีสาระอะไรเป็นพิเศษ

ผมแทบจะกัดฟันกรอด แต่คนที่เดินเป็นเจ้าเข้ามากกว่าคือ ทาโดโกโระ โยชิโอะ หมอนั้นรีบถือหนังสือที่อ่านอยู่พร้อมเก้าอี้ตรงรี่ไปนั่งต่อหน้าคนทั้งสองอย่างหน้าไม่อาย แล้วพูดเกมบังคับขอมมีส่วนร่วมในการสนทนาว่า

“ถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับภาพยนตร์แนวสืบสวนสอบสวน ถ้ามผมได้นะ”

ยูริเอะและอามามิยะไม่ได้แสดงสีหน้าไม่สบอารมณ์อะไร แต่ภายในใจอาจคิดว่าหมอนี้มาเกะกะรบกวนก็เป็นได้ แค่นี้เท่านั้น ไม่ว่าจะด้วยรูปแบบไหน ถ้ามันมีผลทำให้การสานความสัมพันธ์ของคนทั้งสองหยุดชะงักลงได้ละก็ ผมก็ยอมเชียร์ทาโดโกโระ

“คุงะคุง ไม่เอาสักหน่อยเหวอ” ฮอนดะ ยูอิจิ ผู้ไม่มีอะไรจะทำเหมือนกับผมทำท่าเอียงแก้มตื้อ “ฉันพกเหล้าสก็อตติดมือมาด้วย แต่แบบถูกๆ นะ”

“ก็ดีสิ มาดื่มกันหน่อยดีกว่า”

ฮอนดะเดินไปหยิบเหล้ามาจากในห้อง รินใส่แก้ว แล้วพวกเขาก็นั่งกันที่โต๊ะอาหารในห้องครัว ฮอนดะเรียกพวกอามามิยะด้วย พวกนั้นขานตอบ แต่ทั้งสามคนไม่มีใครสนใจมาร่วมวง

“ได้ยินว่าก่อนหน้านี้ นายเคยอยู่คณะ ‘ตะเทนจุกุ’ มาก่อน”

ฮอนดะดื่มเหล้ารสชาติจืดชืดเหมือนน้ำประปาประหว้างที่ถามคำถามผม

“ครับ”

“เห็นก็รู้ ตั้งแต่ตอนออ디션ก็คิดแล้วว่านายต่างจากคนอื่น ได้ยินว่าที่ ‘ตะเทนจุกุ’ เชี่ยวมากนี่”

“แต่ระบบภายในโบราณไปหน่อย นักแสดงหน้าใหม่เลยอยู่ไม่ทน แถมเพราะความเป็นแนวอนุรักษ์นิยมเลยทำให้ดึงดูดผู้ชมได้น้อยลง”

“อ้าวเหรอ แต่ปีที่แล้วฉันไปดูเรื่อง ‘อาหารมีค่าของท่านเคนดะ’ สนุกดีออก”

“เรื่องนั้นพอได้อยู่ครับ แต่เรื่องนั้นมันละที่ทำให้เกิดความขัดแย้งภายในขึ้น ตอนแรกทางคณะวางแผนจะเล่นละครในรูปแบบที่เปลี่ยนมุมมองเรื่องแดรกคูลาแค่นิดหน่อย แต่พวกคนหนุ่มสาวในคณะบอกว่าแสดงแบบนั้นมันน่าเบื่อ เลยแสดงแบบเมตาเธียเตอร์⁶ ใส่พลังแสดงกันอย่างเต็มที่ก็อย่างว่าละ สำหรับคนที่สร้างละครแนวยึดติดมาตั้งแต่สมัยก่อนเลยมองว่าสิ่งที่ตัวเองก่อร่างสร้างมาโดนปฏิเสธว่าน่าเบื่อ”

“ก็ถ้าพูดชื่อคณะ ‘ตะเทนจุกุ’ คนก็จะนึกถึงเซกสเปียร์อะนะ”

“ครับ ผลงานส่วนใหญ่เป็นอย่างนั้นนะสิ เลยเหมือนแอมเลตตกยาก แต่ในช่วงหลายปีมานี้ การแสดงละครทั้งวงการมีกระแสไปทางนั้นไม่ใช่เหรอ อะไรนะ แบบมุ่งไปแนวคลาสสิกอะครับ”

“การหยิบเอาแนวเปิดกว้างมาทำมันมีข้อดีเยอะกว่าพวกสคริปต์ดั้งเดิม จะวงการไหนก็ต้องมีเรื่องธุรกิจเข้ามาเกี่ยวข้องเหมือนๆ กัน”

ฮอนดะ ยุกิจิพยักหน้า พลังจิตเหล่าผสมน้ำ แม้ว่าน้ำเสียงจะกระซิกโหยหาเหมือนเดิม แต่เป็นครั้งแรกที่เห็นเขาพูดจริงจังขนาดนี้ สมแล้วที่เป็นคนขึ้นขอบละคร

“แต่ ‘โอเทลโล’ ของเซกสเปียร์ที่น่ายลตีมาคณะ หมายถึงตอนอดิชนนะ”

“อ้อ นั่นแหละครับ เป็นการแสดงแอกติงที่เอาท้อไปเลย” จริงๆ ไม่ได้คิดแบบนั้น ผมแค่ถ่อมตัวไปอย่างนั้นเอง “ตอนนั้น ถ้าจำไม่ผิด คุณฮอนดะแสดงเป็น ‘แอมเลต’ ใช่ไหมครับ”

“แสดงได้ห่วยแตก ไม่รู้ทำไมถึงตื่นตื่นผิดปกติ” ฮอนดะทำสีหน้าเหย

⁶ เมตาเธียเตอร์ (Metatheatre) คือเทคนิคการเขียนบทแบบ “ละครในละคร” โดยการให้ตัวละครมีปฏิสัมพันธ์กับนักแสดง

“ไม่แย่นานดั้นนั้นะครับ มีคนที่เลือกเล่นบทตามแบบแผนการแสดง อยู่พอสมควรเลย คุณฮอนดะเนียโดดเด่นกว่าใครเพื่อน”

คู่แข่งที่เลือกแสดงบทตามแบบแผนการแสดงอีกคนคือทาโดโกโระ โยชิโอะ ผมตั้งใจพูดกระทบกระเทียบถึงเขา แต่ดูเหมือนตอนนี้เจ้าตัว กำลังวุ่นอยู่กับการแข่งทำคะแนนกับอามามิยะว่าใครจะชวนโมโตมุระ ยูริอะคุยได้มากกว่ากัน

“ผมสงสัยอยู่อย่างหนึ่งเกี่ยวกับการทดสอบการแสดงนั้น” ผมกล่าว

“เอ๊ะ อะไรเหรอ”

“นอกจากคุณโมโตมุระแล้ว ยังมีอีกคนที่เลือกแสดงบทจูเลียต ไซโหมะครับ คนที่ผมสัน ท้าวๆ หน่อย”

“อ้อ คนนั้นนะเหรอ”

ฮอนดะ ยูอิจิกพยักหน้าช้าๆ “ชื่ออาซากุระ มาซามิ”

“ใช่? รู้สึกจะชื่อนั้น ผมแปลกใจที่เธอสอบคัดเลือกไม่ผ่าน ผมเห็น แอกลิงของเธอแล้วมั่นใจว่าต้องผ่านเข้ารอบแท้ๆ”

“อืม ความสามารถในการแสดงก็เป็นที่ยอมรับมากที่สุดทีเดียว เออ เข้าขั้นเชี่ยวชาญละ”

ไม่รู้คิดไปเองหรือเปล่า ผมรู้สึกวุ่นวายเสียงของฮอนดะดูอึ้งพิกล “แต่ว่านะ การสร้างความประทับใจให้กรรมการตัดสินเนี่ย มันต่างกันไปแล้วแต่คน เรื่องรสนิยมก็มีส่วน เพราะฉะนั้น จะบอกว่าการอดิชนั้นขึ้นอยู่กับดวงล้วนๆ ก็ได้”

“นั่นสินะครับ แต่ผมอยากดูการแสดงของเธออีกสักครั้งจัง ชื่อคุณ อาซากุระเหรอครับ ถ้าเป็นสมาชิกคณะละคร ‘ซุโยโก’ ก็คงได้เจอกันอีก”

ระหว่างที่คุย ผมรู้สึกเหมือนมีสายตามองมาจึ่งหันไปดู ก็เจอเข้ากับพวกอามามิยะ เคียวสุเกะที่หยุดบทสนทนา และกำลังมองมาทางนี้

“อาซากุระทำไมเหรอ” อามามิยะถาม

“เปล่า ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรหรอก” ฮอนตะตอบ “คุณคงบอกว่าเห็นเธอแสดงแล้วรู้สึกชื่นชมนะ”

“บทจูเลียตี่ใหม่”

ยูริเอะยัดหลังตรง “ยอดเยี่ยมมากเลย ฉันเองยังประทับใจเลย”

“ผมเลยอยากมีโอกาสคุยกับเธอนะครับ”

พวกเขาแสดงสีหน้างงงไปชั่วขณะกับคำพูดของผม ไม่นานอามามิยะ เคียวสุเกะก็พูดว่า

“อืม ไรกลับไปแล้วจะแนะนำให้รู้จักนะ”

“รบกวนด้วยครับ”

“จะดีเหรอ เทียวรึปากส่งเดช”

ทาโดโกโระ โยชิโอะที่ยืนฟังการคุยโต้ตอบของเรา มองหน้าอามามิยะอย่างไม่พอใจ

“ก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร”

“แล้วเรื่องนั้นล่ะ”

ทาโดโกโระลุกขึ้นยืน “ฉันไปอาบน้ำข้างดีกว่า”

พอเห็นอย่างนั้น ฮอนตะ ยูอิจิก็ถือโอกาสลุกบ้าง

“คืนนี้ฉันดื่มแค่ไหนแล้วกัน นายจะดื่มต่อหรือเปล่า”

“ไม่แล้วครับ”

ผมอยากถามทาโดโกโระว่าที่พูดหมายความว่าอย่างไร แต่ดูเหมือนเรื่องนี้จะเป็นประเด็นที่น่าอึดอัดสำหรับพวกเขา หลังจากเก็บแก้วและเดินกลับมาที่ห้องนั่งเล่น ผมก็ไม่เห็นอามามิยะกับยูริเอะแล้ว

ห้องเดียวเดียวห้องที่สองนับจากริมสุดของชั้นสอง เป็นห้องที่ผมเลือกพัก ห้องที่อยู่ติดกันฝั่งซ้ายเป็นห้องของนาทานิ ทาคาโกะ ฝั่งขวาเป็นห้องของทาโดโกโระ โยชิโอะ ส่วนยูริเอะที่ผมสนใจพักอยู่ร่วมกับคาซาฮาระ อัสึโกะในห้องเดียวกันที่อยู่ติดกับห้องสันทนากาการ ถึงในหัว

ผมจะไม่ได้คิดเรื่องแอบเข้าไปหาเธอกลางดึกก็เถอะ แต่พอรู้ว่าเธอไม่ได้
อยู่ตามลำพังแล้วรู้สึกมันน่าเบื่ออย่างไรบอกไม่ถูก แต่อย่างน้อยก็ช่วยให้
สบายใจได้ว่าทาโคโกโรจะแอบย่องไปหาเธอไม่ได้ และไม่มีทางที่ความ
สัมพันธ์ระหว่างอามามิยะกับยูริอะจะพัฒนาไปไกลแบบก้าวกระโดดจนถึง
ขั้นผูกสัมพันธ์ทางกายกันได้อย่างแน่นอน

ผมกะเวลาแล้วว่าไม่มีใครใช้ห้องอาบน้ำจึงค่อยไปอาบ หลังจากนั้น
แทนที่จะใส่ชุดนอนทันที ผมเปลี่ยนเป็นสวมเสื้อสเวตเตอร์แล้วลองเดินไปดู
ที่ห้องนั่งเล่น น่าเสียดายที่ไม่เจอใคร รวมทั้งยูริอะด้วย ผมจึงเดินขึ้นบันได
ไป พวกสาว ๆ จะไปนั่งรวมกลุ่มกันที่ห้องสนทนาการหรือเปล่านะ ผมคิด
และตัดสินใจเดินไปทางนั้น

เมื่อมองลงไปด้านล่างจากทางเดินระเบียงที่ทอดยาว จะเห็นห้อง
นั่งเล่นและห้องอาหาร ส่วนอีกฟากหนึ่งคือประตูห้องพักแต่ละห้องไล่
เรียงกัน เมื่อเดินถึงจุดที่เลยห้องอาหารไป ทางเดินจะถูกแยกไปทางขวา
เป็นมุมฉาก หากเลี้ยวไปตามทางนั้น ยังคงมองเห็นห้องอาหารด้านล่าง
อยู่ และสุดทางก็คือห้องสนทนาการ แต่ถ้าเดินตรงไปโดยไม่เลี้ยว จะเจอ
ทางออกฉุกเฉิน

พอหยุดยืนอยู่หน้าประตูห้องสนทนาการ ก็ได้ยินเสียงเปียโนดังแว่ว
ทะลุมาจากด้านใน ผมจึงเปิดประตูเข้าไปดู ผมจำไม่ได้ว่าเมื่อสักครู่ทำเสียง
ดังหรือเปล่า แต่การบรรเลงเปียโนหยุดลงทันที

ผู้ที่เล่นเปียโน คือนากานินิ ทาคาโกะ ส่วนคาซาฮาระ อ็ตสึโกะยืน
มองโน้ตเพลงอยู่ข้างๆ ทั้งสองคนหันมามองผม

“ขอโทษครับ” ผมพูดขึ้น “ไม่ได้ตั้งใจจะขัดจังหวะ”

“อู๊ย ไม่เป็นไรหรอก คุณะคุณะลองดีไหม”

นากานินิ ทาคาโกะลุกขึ้น แต่ผมโบกมือปฏิเสธ

“ไม่ดีกว่าครับ ผมติดไม้ค้อย่างง่ เล่นต่อเถอะ กำลังดีเพลง

‘เรเควียม’⁷ ของโมทซาร์ทอยู่ใช่ไหมครับ”

“กำลังซ้อมอยู่นะ”

ทาคาโกะพูดแล้วหันไปมองคาซาฮาระ อัตสึโกะ ถ้าดูดีๆ เปียโนตัวนั้นไม่ใช่ของจริง เป็นเครื่องดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ หรือก็คือเปียโนไฟฟ้านั่นเอง

เนื่องจากไม่มียูริอะ อยู่ตรงนั้นต่อไปก็ไม่มีประโยชน์ แต่คงจะดูแปลกถ้าผมออกจากห้องไปเลยตอนนี้ ผมจึงยืนมองไปรอบๆ ห้อง นอกจากโต๊ะบิลเลียดแล้ว ยังมีโต๊ะเกมฟุตบอลมือหมุนและตู้เกมพินบอลที่ไม่ได้เสียบปลั๊กไฟ มีลำโพงเก่าๆ ที่ดูเหมือนลำโพงในห้องเรียนสมัยชั้นประถมติดอยู่ที่ผนัง น่าจะเอาไว้ใช้ตอนประกาศเรียกแขกที่มาพัก ถัดจากลำโพงตัวนั้นมีเกมปาเป้าแขวนอยู่ แต่มองหาลูกดกไม่เจอ มีประตูบานเปิดที่ด้านในเป็นชั้นเก็บของอยู่ สงสัยจะเก็บอยู่ในนั้น

“คุงคุง เล่นพูลเก่าลูก⁸ เป็นไหม”

ทาคาโกะถามขึ้น ผมตอบกลับไ้ว่า เล่นไม่เก่ง

“เล่นกันไหม ฉันก็ไม่ได้เล่นนานแล้ว”

“ไม่ดีกว่าครับ ผมว่าจะไปนอนแล้ว”

“เหออ จั๊นเล่นพุงนี่นะ”

“โอเค พุงนี่นะครับ ราตรีสวัสดิ์”

ผมเปิดประตูพลาจกล่าวลา หญิงสาวทั้งสองก็กล่าวราตรีสวัสดิ์ตอบกลับมา

ถัดจากห้องสันตนาการคือห้องพักของยูริอะและคาซาฮาระ อัตสึโกะ

⁷ Requiem คือบทเพลงที่แต่งขึ้นเพื่อใช้ในพิธีศพหรือเป็นที่ระลึกแก่ผู้ตาย Requiem Mass in D minor, K. 626 เป็นผลงานประพันธ์ชิ้นสุดท้ายของโมทซาร์ท (Mozart)

⁸ Nineball พูลเก้าลูก เป็นเกมชนิดหนึ่งของบิลเลียด เล่นโดยใช้ลูกหมายเลขหนึ่งถึงหมายเลขเก้าและลูกคิวบอล โดยผู้เล่นจะต้องแทงลูกตามลำดับหมายเลขบนลูกตั้งแต่น้อยไปหามาก ผู้เล่นที่ตบลูกหมายเลขเก้าลงหลุมโดยไม่ทำผิดกติกาถือเป็นผู้ชนะ

แบบนี้ก็หมายความว่าตอนนี้ยูริอะอยู่ในห้องตามลำพัง ผมหยุดยืนหน้าประตูลังเลว่าจะกล่าววาทรีสวัสดิ์ก่อนไปนอนดีหรือไม่ พอดีเหลือบไปเห็นกระจกติดอยู่ที่ฝาผนังด้านข้าง จึงลองเข้าไปส่องกระจกดูหน้าตัวเอง อืมหน้าตาดีจริงๆ

แต่แล้วผ่านกระจกบานนั้น ผมเห็นทาโดโกโระ โยชิโอะโผล่ออกมาจากห้อง หมอนั่นเหลือบมองมาที่ผม แล้วรีบสวท้าวับๆ พุ่งมา

“ทำอะไรอยู่นะ” มันถามอย่างขมขู่ ผมจะทำอะไรก็เรื่องของผม แล้วก็ไม่ใช่หน้าที่ที่จะต้องตอบมันด้วย แต่ผมกลับคำพูดนั้นลงไป

“ไปที่ห้องสันทนากการมาครับ พอดีคุณนากานิชิอยู่ในห้องนั้น” ผมตอบ ที่ไม่ได้เอ่ยชื่อคาซาฮาระ อ็ตสึโกะก็เพราะไม่ต้องการจะบอกให้รู้ว่ายูริอะอยู่คนเดียวในห้องตอนนี้ “แล้วคุณทาโดโกโระล่ะ”

“มาเข้าห้องน้ำ” พุดจบหมอนั่นก็เดินจ้ำอ้าวผ่านหน้าผมไป พอกลับมาถึงห้อง ผมนั่งจับเสียงจากห้องทางด้านขวามือที่อยู่ติดกัน กังวลว่าความโง่เง่าของเจ้าทาโดโกโระจะทำให้มันทะเล่อทะล่าเข้าไปในห้องของยูริอะ แต่ไม่นานก็ได้ยินเสียงมันกลับเข้าไปในห้อง ผมจึงค่อยนอนลงบนเตียงได้อย่างสบายใจ

3

- ห้องสันทนากาการ

หลังจากที่คุงะ คาสึยุกิออกไปได้ไม่นาน

“เขาเข้าทำดีนะ”

นากานิชิ ทาคาโกะพูดพลางหย่อนก้นลงนั่งบนขอบโต๊ะบิลเลียด
“หน้าตาออกลูกครึ่งนิดๆ หนูนี่ก็ดี ถ้าสูงกว่านี้สักห้าเซ็นต์ล่ะก็ไม่มีที่ติเลย”

“แต่ฉันไม่ค่อยชอบแนวนี้ ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่ ดูลึกลับชอบกล”

คาซาฮาระ อัตสึโกะเอียงคอเล็กน้อย

“ก็เขาไม่ใช่สมาชิกคณะละครเรานี้ เรื่องนั้นก็ช่วยไม่ได้”

“ถึงจะอย่างนั้นก็ชอบอยู่ดี ยิ่งใช้คำพูดสุภาพแบบนี้ยิ่งทำให้
ฉันอดสงสัยไม่ได้ว่าในใจกำลังดูถูกเห็นฉันนี่เงาหรือเปล่า”

“โอ้โฮ คิดมากไปไหม อะไรคือที่บอกว่าโดนดูถูก”

“ความสามารถในการเป็นนักแสดงเอ่ย ความเป็นมนุษย์เอ่ย หรือ
อะไรก็แล้วแต่ อามามิยะคุงเองยังพูดเลยว่าเขาเป็นคนที่มีความสามารถ
มาก จำที่เขาแสดงตอนออ디션ได้ไหม”

“ไม่มีทางลืม”

นากานิชิ ทาคาโกะเอี้ยวตัว “โดยเฉพาะตอนทดสอบเต้น เขานะ
ทั้งเด่นทั้งเซ็กซี่จนฉันนี้เสียหมดลูกเลย”

“พูดอะไรของเธอ”

คาซาฮาระ อัตสึโกะยิ้มเจื่อนๆ “แต่ก็ยอดเยี่ยมมากจริงๆ นั่นละ
ทั้งตอนเต้น แล้วก็ตอนแอคติ้งบท ‘โอเทลโล’ ด้วย เขามีความสามารถ
ขนาดนั้นแท้ๆ แต่ไม่ได้รับมอบโอกาส เหมือนที่ผ่านมาโดนบดบังจนมอง
ไม่เห็น ถ้าสมมติคนประเภทนั้นเกิดคิดเปรียบเทียบกับชีวิตกับคนที่อยู่ใน
คณะละครที่มีโอกาสดีๆ รอบตัวอย่างพวกเรา อาจเกิดความรู้สึกเกลียดชัง
ขึ้นมาได้นะ”

“ฉันฉันจะละลายความเกลียดชังนั้นให้เอง”

นากานิชิ ทาคาโกะพูดพลางเอนกายลงนอนเลื้อยเป็นงู “เลิกพูดอะไรเหลวไหลดีกว่า ฉันว่าจะไปนอนแล้วละ” เธอกล่าวสีหน้าจริงจัง

“ดีแล้ว ฉันว่าเธอเมาแล้วนะ”

โวนที่ทั้งสองคนหิบบเข้ามาในห้องนี้ด้วยหนึ่งขวด ตอนนี่กลายเป็นขวดเปล่าไปแล้ว

“อืม แล้วอัลลีโกะยังจะติดต่อไหม”

“อืม อีกสักชั่วโมงหนึ่งละกัน”

“ฮู้ๆ นะ” ทาคาโกะพูดแล้วหาวปากกว้าง “ฉันฝันดีนะจ๊ะ”

“ฝันดีจ๊ะ เอ่อ จริงสิ ขอโทษที เธอช่วยไปปิดไฟห้องนั่งเล่นกับห้องอาหารให้หน่อยได้ไหม”

“จ้า จ้า”

นากานิชิ ทาคาโกะโบกมือตอบเหนือศีรษะทั้งที่ยังหันหลังเดินออกไป

พอเหลือตัวคนเดียว คาซาฮาระ อัลลีโกะก็สวมหูฟังครอบหัวและเสียบสายเข้ากับขั้วต่อปลั๊กเสียงเปียโนไฟฟ้า จากนั้นจึงเริ่มเคาะคีย์บอร์ด เธอเล่นเงิบๆ อยู่ประมาณหนึ่งชั่วโมง มีพักνωดมือ หมุนไหล่ เลือกโน้ตเพลงบ้าง แต่แทบจะเล่นตลอดโดยไม่ได้หยุดพักเลย มีนาฬิกาเรือนเล็กวางอยู่บนเปียโน เข็มแสดงเวลาล่วงเลยเที่ยงคืนมาแล้ว

ขณะที่เธอเริ่มบรรเลงโน้ตเพลงใหม่ไปได้ไม่กี่ตัว ประตูทางเข้าก็เปิดออกซ้าๆ

แต่ทว่าอัลลีโกะไม่รู้สึกรบกวนเลย นั่นเป็นเพราะเปียโนถูกวางไว้ชิดผนังฝั่งตรงข้ามกับทางเข้า ดังนั้นเท่ากับว่าเธอนั่งหันหลังให้ประตูอยู่ตลอด มีหน้าต่างเธอยังสวมหูฟัง และที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใด เธอกำลังมีสมาธิอยู่กับการเล่นดนตรี

ผู้บุกรุกเดินอย่างระมัดระวังเพื่อไม่ให้เกิดเสียงรบกวน ค่อยๆ ย่อง
หมอบตัวลงจนความสูงเหนือกว่าโต๊ะบิลเลียดเพียงแค่เล็กน้อย และคืบ-
คลานเข้าไปใกล้เธอ

จวบจนกระทั่งผู้บุกรุกประชิดเบื้องหลัง คาซาฮาระ อัตสึโกะก็ยัง
คงจดจ่ออยู่กับการตีตีเปียโน มีเพียงเธอเท่านั้นที่ได้ยินเสียงดนตรีบรรเลง
ท่ามกลางความเงียบ มีเพียงเสียงเคาะคีย์บอร์ดเบาๆ เท่านั้น

ทันใดนั้น ผู้บุกรุกก็ยึดตัวขึ้น ขณะเดียวกันนั่นเอง นิ้วของคาซาฮาระ
อัตสึโกะก็หยุดบรรเลงประหนึ่งรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นหรืออาจ
เป็นเพราะเงาคนที่ส่องสะท้อนบนผิวของคีย์บอร์ดเปียโน แต่ยังไม่ทันที่
เธอจะหันหลังกลับมามาก ผู้บุกรุกก็คว้าสายหูลีฟมารัดคอเธอแน่นจากทาง
ด้านหลังทันที

วินาทีนั้นเหมือนคาซาฮาระ อัตสึโกะจะเปล่งเสียงอะไรบางอย่าง
ออกมา อาจเพราะไม่ทันรู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้น เธอเหวี่ยงตัวไปด้านหลัง
สุดแรงพยายามแกะสายที่รัดคอเธออยู่ ออก แก้อึดที่นั่งอยู่ล้มลงตามด้วยร่าง
ของเธอที่ล้มคะมำลงไปในอนกอกกับพื้น

แต่ถึงอย่างนั้นผู้บุกรุกก็ไม่ยอมคลายแรงที่รัดคอเธอด้วยสายหูลีฟ
ยังคงออกแรงรัดแน่นขึ้น

ไม่นานนัก แขนขาของคาซาฮาระ อัตสึโกะก็เริ่มอ่อนแรงลง ร่างกาย
ปวกเปียกไม่ไหวติง แต่ผู้บุกรุกยังคงออกแรงรัดแน่นต่อไปอีกระยะหนึ่ง
เหมือนกับจะให้แน่ใจว่าทุกอย่างไม่ผิดพลาดแน่ๆ

และแล้วผู้บุกรุกก็ยอมปล่อยมือจากสายหูลีฟนั้น เหมือนว่าแน่ใจ
กับการตายของเธอแล้ว ร่างนั้นเดินไปที่ประตูทางเข้าและดับไฟในห้องลง

หลังจากนั้น ผู้บุกรุกก็แกะสายหูลีฟออกจากลำคอของอัตสึโกะ
แล้วลากศพออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว ได้ยินแต่เสียงร่างครูดไปกับ
พื้นกระดานดังครืดๆ ในความมืด

แนะนำนักเขียน

อิงาชิโนะ เคโงะ

เกิดเมื่อ พ.ศ. 2501 ที่จังหวัดโอซากะ หลังจบการศึกษาจาก Osaka Prefecture University คณะวิศวกรรมไฟฟ้า ก็เข้าทำงานในบริษัทผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ในตำแหน่งวิศวกร เขาทำงานพร้อมกับเขียนนิยายเพื่อส่งเข้าประกวดไปด้วย ในปี 2528 ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลเอโดงาวะ รัมโปะ ครั้งที่ 31 จากผลงานชื่อ Houkago (After School) ด้วยวัย 27 ปี หลังจากนั้นลาออกจากงานและผันตัวเป็นนักเขียนนิยายเต็มตัว

ผลงานของอิงาชิโนะ เคโงะ มีหลายรูปแบบ ทั้งนิยายสืบสวน แนวไซปริศนา นิยายลึกลับ และเชิงสังคม เนื่องจากขณะที่เปลี่ยนไปเขียนงานอีกประเภท ก็มักได้แนวคิดและมุมมองใหม่ๆ จากงานเขียนประเภทเดิมแล่นเข้ามา

นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการสร้างงานเขียน โดยมองผลงานตัวเองในฐานะผู้อ่าน ทำให้ผลงานของเขาประสบความสำเร็จมากมาย เช่น Himitsu (ความลับ) คิวารางวัลชนะเลิศในสาขาเรื่องยาว จากสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งญี่ปุ่น ครั้งที่ 52 ในปี 2542 และ Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย) คิวารางวัลนาโอกิ และรางวัลฮงคะคุมิสเตอร์ ในปี 2549 ทั้งยังติดอันดับที่ 13 ในการจัดอันดับ 100 นิยายสืบสวนยอดเยี่ยมตลอดกาลของญี่ปุ่นในปี 2555

ดำรงตำแหน่งประธานสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งประเทศไทยระหว่างปี 2552-2556 และเป็นคณะกรรมการคัดสรรรางวัลนาโอกิ ตั้งแต่ปี 2557

ผลงานของอิงาชิโนะ เคโงะ ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และละครทีวีหลายเรื่อง เช่น Game no Na wa Yuukai (เกมรักพาด้าว), Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย), Tantei Galileo (กาลิเลโอไซคดี) ฯลฯ

ผลงานที่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาไทยก็มีมากมาย เช่น Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย), Seijo no Kyuusai (พิฆาตสังข์ตาย), Tantei Galileo (กาลิเลโอไซคดี), Dokyosei (เพื่อนร่วมชั้น) และยังคงทยอยออกมาอย่างต่อเนื่อง

แนะนำนักแปล

สุวิรัตน์ งามสง่าพงษ์
ชื่อเล่น แอ้

จบการศึกษาระดับอักษรศาสตรบัณฑิต จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เอกภาษาญี่ปุ่น ได้รับทุนไปเรียนหนังสือและใช้ชีวิตที่ประเทศญี่ปุ่นระหว่างศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี หลังจากจบปริญญาโททางด้านการบริหารธุรกิจ จากวิทยาลัยการจัดการ มหาวิทยาลัยมหิดล ยังคงทำงานในแวดวงภาษาญี่ปุ่น ทั้งงานสอนหนังสือและงานแปล ประสบการณ์จากการได้คลุกคลีกับคนญี่ปุ่น มีส่วนช่วยในการทำงานมากมาย โดยเฉพาะประสบการณ์เมื่อครั้งได้รับทุนไปอบรมด้านการสอนโดยตรงที่สถาบันอุระวะะ จ.ไซตามะ ประสบการณ์ในคราวนั้นทำให้ได้เปิดโลกกว้างรู้จักเพื่อนๆ ต่างชาติที่หลงใหลในภาษาญี่ปุ่น เหมือนกันจากทั่วทุกมุมโลก ทำให้รู้จักประเทศญี่ปุ่นมากขึ้นและยังทำให้รักภาษาญี่ปุ่นมากขึ้นเช่นกัน ปัจจุบันเป็นอาจารย์สอนภาษาญี่ปุ่นอยู่ที่สมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่น ในพระบรมราชูปถัมภ์ และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ผลงานหนังสือที่ผ่านมา เช่น *ไม่ชอบประหยัด ไม่ถนัดตัวเลขก็วยได้*, *สนทนาญี่ปุ่นธุรกิจ ก้าวแรกสู่มืออาชีพ*, *Hi! Japan เล่ม 1-2*, *คิริน*, เพื่อนร่วมชั้น เป็นต้น

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานของ อิงานชิโนะ เคโงะ ได้ที่

 DaifukuPUB

ในกระท่อมปิดตายกลางภูเขาหิมะที่ตัดขาดจากโลกภายนอก
นักแสดงละครเวทีเจ็ดคนต้องใช้ชีวิตฝึกซ้อมละครสืบสวนลึกลับเรื่องใหม่
อยู่ในนี้สี่วันตามบททดสอบของผู้กำกับ
เริ่มมีคนทยอยหายตัวไป หรือนี้ไม่ใช่การซ้อมละครธรรมดา
แต่มีใครบางคนวางกับดักเพื่อเรียกพวกเขาเข้ามาฆ่าจริงๆ
ผลงานสืบสวนกับพล็อตชวนตื่นตะลึงอีกเรื่องของ อิงาชิโนะ เคโงะ
ที่ทำให้ผู้อ่านหวาดระแวงตัวละครจนถึงฉากสุดท้าย

นิยายสืบสวน

SN0067

www.booktime.co.th

กดลองอ่าน

@DaifukuPUB